VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (astotā palāta)

2016. gada 14. jūlijā *

Valsts atbalsts — Pasta joma — Daļas Deutsche Post darbinieku atalgojuma un sociālo papildizmaksu finansēšana no subsīdijām un no cenas regulētajiem ieņēmumiem — Lēmums, ar kuru atbalsts atzīts par nesaderīgu ar iekšējo tirgu — Jēdziens "priekšrocība" — Spriedums "Combus" — Ekonomiskas un selektīvas priekšrocības pastāvēšanas demonstrācija — Neesamība

Lieta T-143/12

Vācijas Federatīvā Republika, ko sākotnēji pārstāvēja *T. Henze* un *K. Petersen*, vēlāk – *M. Henze* un *K. Stranz*, pārstāvji, kuriem palīdz *U. Soltész*, advokāts,

prasītāja,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv *D. Grespan*, *T. Maxian Rusche* un *R. Sauer*, pārstāvji,

atbildētāja,

par prasību atbilstoši LESD 263. pantam par Komisijas 2012. gada 25. janvāra Lēmuma 2012/636/ES par pasākumu C 36/07 (ex NN 25/07), ko ieviesusi Vācija attiecībā uz *Deutsche Post AG* (OV 2012, L 289, 1. lpp.), 1. un 4.–6. panta atcelšanu.

VISPĀRĒJĀ TIESA (astotā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs D. Gracijs [*D. Gratsias*], tiesneši M. Kančeva [*M. Kancheva*] un K. Veters [*C. Wetter*] (referents),

sekretāre S. Bukšeka Tomaca [*S. Bukšek Tomac*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2015. gada 10. decembra tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – vācu.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

1 Vācijas Federatīvā Republika, prasītāja šajā lietā, 1950. gadā izveidoja pasta iestādi *Deutsche Bundespost*, kuras statuss bija "īpašs federālās valdības aktīvs", kas atbilstoši Vācijas administratīvajām tiesībām tai nepiešķīra juridiskās personas statusu, taču pieļāva, ka tai ir savs budžets un tai nav jāatbild par valsts vispārējiem parādiem. 1953. gada 24. jūlija *Gesetz über die Verwaltung der Deutschen Bundespost* (Likums par Vācijas Federālā pasta organizāciju; *BGBl*. 1953 I, 676. lpp.) 15. pantā principā bija paredzēts aizliegums piešķirt *Deutsche Bundespost* valsts budžeta subsīdijas.

2 Vēlāk 1969. gada 19. augusta *Haushaltsgrundsätzegesetz* (Likums par budžeta principiem; *BGBl*. 1969 I, 1273. lpp.) tika apstiprināts, ka *Deutsche Bundespost* ir savs budžets un grāmatvedība.

3 1989. gadā Vācijas Federatīvā Republika veica pirmo svarīgāko *Deutsche Bundespost* reformu. Šī reforma tika veikta ar diviem likumiem, 1989. gada 8. jūnija *Gesetz über die Unternehmensverfassung der Deutschen Bundespost* (Likums par Vācijas Federālā pasta uzņēmuma vadību; *BGBl*. 1989 I, 1026. lpp.) un 1989. gada 3. jūlija *Gesetz über das Postwesen* (Likums par pasta sistēmu; *BGBl*. 1989 I, 1450. lpp.). Ar šo reformu *Deutsche Bundespost* netika piešķirts juridiskas personas statuss, taču īpašais federālas valdības aktīvs, no kā tas sastāvēja, tika sadalīts trijās to aizstājošās daļās, kuras joprojām bija īpašais federālās valsts aktīvs, proti, arī bez juridiskas personas statusa, taču tās varēja kvalificēt par "valsts uzņēmumiem". Tie bija *Postdienst* (pasta darbības), *Postbank* (bankas darbības) un *Telekom* (telekomunikāciju darbības).

4 Saskaņā ar Likuma par Vācijas Federālā pasta uzņēmuma vadību 37. panta 2. un 3. punktu bija noteikts, ka katrs šo trīs struktūrvienību pakalpojums būs pašfinansējošs un šķērsfinansēšana starp trim struktūrvienībām ir pieļaujama tādā mērā, ja no pienākuma sniegt universālos pakalpojumus rastos zaudējumi. Turklāt Likuma par Vācijas Federālā pasta uzņēmuma vadību 54. panta 2. punktā *Postdienst*, *Postbank* un *Telekom* bija paredzēts pienākums pilnībā finansēt pensijas un atlīdzināt agrāk *Deutsche Bundespost* strādājušo un tagad pensionēto pasta ierēdņu ar veselību saistītos izdevumus. Šī pienākuma sadale triju minēto vienību starpā notika atbilstoši tam, kādas darbības iepriekš bija veicis tagad pensionētais pasta ierēdnis. Attiecībā uz joprojām strādājošajiem ierēdņiem ar minēto normu tiem tika paredzētas tiesības attiecībā pret Federālo valsti, neskarot pēdējai minētajai paredzēto iespēju pieprasīt, lai *Postdienst*, *Postbank* un *Telekom* izmaksā visu šīm tiesībām atbilstošo summu.

5 1994. gada 7. jūlijā Eiropas Kopienu Komisija saņēma sūdzību no *UPS Europe NV/SA* (turpmāk tekstā – "*UPS*"), kura norādīja, ka Vācijas Federatīvā Republika ir piešķīrusi *Postdienst* nelikumīgu valsts atbalstu.

6 1994. gadā notika otra būtiskā Vācijas pasta sistēmas reforma, vispirms ar 1994. gada 12. janvāra *Verordnung zur Regelung der Pflichtleistungen der Deutschen Bundespost Postdienst* (Noteikumi par Vācijas Federālā pasta obligātajiem pakalpojumiem; *BGBl*. 1994 I, 86. lpp., turpmāk tekstā – "Noteikumi par obligātajiem pakalpojumiem") un pēc tam ar diviem vienā dienā pieņemtiem likumiem, proti, 1994. gada 14. septembra *Gesetz zum Personalrecht der Beschäftigten der früheren Deutschen Bundespost* (Likums par agrākā Vācijas Federālā pasta darbiniekiem piemērojamo darba tiesisko regulējumu; *BGBl*. 1994 I, 2325. lpp., turpmāk tekstā – "Likums par pasta darbinieku statusu") un 1994. gada 14. septembra *Gesetz zur Umwandlung von Unternehmen der Deutschen Bundespost in die Rechtsform der Aktiengesellschaft* (Likums par Vācijas Federālā pasta uzņēmuma pārveidi par akciju sabiedrību; *BGBl*. 1994 I, 2325. lpp.).

7 Noteikumos par obligātajiem pakalpojumiem *Postdienst* kā universālo pakalpojumu sniedzējam bija paredzēts uzdevums nodrošināt vēstuļu un sūtījumu, kas nepārsniedz 20 kg, sūtīšanu un sniegt atbilstošus pakalpojumus visā Vācijas teritorijā par vienotiem tarifiem. Šis pienākums saglabājās

nemainīgs, līdz saskaņā ar Likumu par Vācijas Federālā pasta uzņēmuma pārveidi par akciju sabiedrību *Postdienst* kļuva par *Deutsche Post AG* un arī *Postbank* un *Telekom* no 1995. gada 1. janvāra ieguva akciju sabiedrību juridisko statusu.

8 Likuma par pasta darbinieku statusu 1. panta 1. punktā bija paredzēts, ka *Deutsche Post* no federālās valsts pārņēma visas darba devēja tiesības un pienākumus. Saskaņā ar šo principu šī likuma 2. panta 1. punktā bija precizēts, ka ierēdņus, kuri bija nodarbināti *Postdienst*, pārņems *Deutsche Post*, kas saglabās to juridisko statusu un ar to saistītās finansiālās tiesības (Likuma par pasta darbinieku statusu 2. panta 3. punkts). Ierēdņu pensijām un pensionēto ierēdņu veselības aprūpes maksājumiem saskaņā ar šī paša likuma 15. pantu tika izveidots *Deutsche Post* ierēdņu pensiju fonds. Saistības, kuras bija uzņēmies *Deutsche Bundespost* un pēc tam visas trīs vienības, kuras bija tā kā īpašā federālās valsts aktīva pēcteces, atbilstoši Likuma par Vācijas Federālā pasta uzņēmuma pārveidi par akciju sabiedrību 2. panta 2. punktam tika pilnībā nodotas *Telekom*. Šajā pašā normā attiecībā uz *Telekom* bija paredzēts, ka tā var vērst regresu pret *Postdienst* un *Postbank*. Taču minētā likuma 7. pantā, atkāpjoties no iepriekš minētā 2. panta 2. punkta, bija noteikts, ka *Telekom* tiesības attiecībā uz šiem prasījumiem līdz *Postdienst* uzkrāto zaudējumu apjomam beidzas 1994. gada 31. decembrī. Šīs parādu dzēšanas rezultātā aktīvi atbilstošās summas apmērā tika pārvesti uz *Deutsche Post*.

9 Likumā par Vācijas Federālā pasta uzņēmuma pārveidi par akciju sabiedrību bija arī paredzēts, ka valsts garantēs visas saistības, ko *Deutsche Bundespost* bija uzņēmies līdz 1995. gadam un kas attiecīgi iedalītas *Postdienst*, *Telekom* un *Postbank* vai kādai no citām divām 1989. gadā izveidotajām vienībām. Tomēr Federālā valsts negarantēja parāda instrumentus, ko *Deutsche Post* emitē pēc 1995. gada 1. janvāra.

10 Likumā par pasta darbinieku statusu arī tika paredzēta pienākumu sadale Federālās valsts un *Deutsche Post* starpā attiecībā uz summām, kas ik gadus ieskaitāmas atbilstoši minētā likuma 15. pantam izveidotajā pensiju fondā. Tādējādi šī likuma 16. pantā attiecībā uz laikposmu no 1995. gada 1. janvāra līdz 1999. gada 31. decembrim bija noteikts, ka *Deutsche Post* veic ikgadējo vienreizējo maksājumu EUR 2045 miljonu apmērā. No 2000. gada 1. janvāra šis ikgadējais vienreizējais maksājums tika aizstāts ar 33 % no visu *Deutsche Post* nodarbināto ierēdņu algām. Gan vienā, gan otrā gadījumā no šī paša 16. panta izrietēja, ka pensiju izmaksas uzņemsies Federālā valsts (sākot ar 1995. gada 1. janvāri).

11 1997. gadā Noteikumi par obligātajiem pakalpojumiem tika papildināti ar 1997. gada 22. decembra *Postgesetz* (Likums par pastu; *BGBl*. 1997 I, 3294. lpp.) un it īpaši tika pagarināta *Deutsche Post* uzdevumu veikšana universālā pakalpojuma jomā. Likuma par pastu 11. pantā universālais pakalpojums bija definēts kā vēstuļu, paku, kuru svars nepārsniedz 20 kg, grāmatu, katalogu, avīžu un žurnālu, kuru svars nepārsniedz 200 g, sūtīšana; ar minētā likuma 52. pantu tika saglabātas *Deutsche Post* pilnvaras attiecībā uz universālo pakalpojumu sniegšanu līdz 2007. gada 31. decembrim, proti, līdz datumam, kurā beidzās tā ekskluzīvās tiesības sniegt pasta pakalpojumus. Vēstuļu un katalogu svars pakāpeniski tika samazināts laikā no 1998. gada 1. janvāra, kad spēkā stājās Likums par pastu, līdz ekskluzīvās licences termiņa beigām, un beigās tas bija 50 g.

12 1997. gads arī ir pagrieziena punkts *Deutsche Post* personāla vadības ziņā, jo pirms šī datuma darbā pieņemtajiem līgumdarbiniekiem bija piemērojams ne tikai obligātās sociālās apdrošināšanas režīms, bet tie varēja arī izmantot papildu pensiju apdrošināšanu, kas tiem ļāva iegūt pensijas apmēru, kas līdzinās *Deutsche Post* pensionēto ierēdņu pensijām. Līdz 1997. gadam līgumdarbinieku papildpensiju finansēja *Deutsche Post* ar iemaksām 5–10 % apmērā no strādājoša līgumdarbinieka bruto algas. Pēc šī datuma *Deutsche Post*, pirmkārt, izveidoja krājumus neapmaksāto saistību segšanai saistībā ar maksājumiem, kas jāveic *Deutsche Bundespost* pensiju fondā, un, otrkārt, izveidoja mazāk ienesīgu papildapdrošināšanu jaunajiem līgumdarbiniekiem un to finansēja no iemaksām 0–5 % apmērā no strādājoša līgumdarbinieka bruto algas.

13 Pēc *UPS* sūdzības Komisija 1999. gada 17. augustā nolēma uzsākt pret Vācijas Federatīvo Republiku formālu izmeklēšanas procedūru saistībā ar vairākiem *Postdienst* un vēlāk *Deutsche Post* piešķirtiem atbalstiem (turpmāk tekstā – "1999. gada lēmums par procedūras uzsākšanu"). Šajos pasākumos ietilpa, pirmkārt, valsts garantijas, saskaņā ar ko Vācijas Federatīvā Republika sniedza garantijas attiecībā uz parādiem, kurus *Deutsche Bundespost* uzņēmās, pirms tā tika pārveidota par trim akciju sabiedrībām, otrkārt, *Postdienst* un *Deutsche Post* darbinieku pensiju finansējuma no valsts līdzekļiem esamība (turpmāk tekstā – "valsts pensiju finansējums") un, treškārt, iespējamais valsts finanšu atbalsts *Deutsche Post*. Ar 1999. gada 16. septembra vēstuli Vācijas Federatīvā Republika sniedza savus apsvērumus un iesniedza pieprasīto papildinformāciju. 1999. gada lēmums par procedūras uzsākšanu 1999. gada 23. oktobrī tika publicēts *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī*.

14 1999. gada lēmuma par procedūras uzsākšanu publicēšanas rezultātā četrpadsmit ieinteresētās personas iesniedza savus apsvērumus, kurus Komisija 1999. gada 15. decembrī nosūtīja Vācijas Federatīvajai Republikai. Tā sniedza atbildi 2000. gada 1. februārī.

15 2002. gada 19. jūnija Lēmumā 2002/753/EK par pasākumiem, ko Vācijas Federatīvā Republika veikusi *Deutsche Post AG* labā (OV 2002, L 247, 27. lpp.), Komisija uzskatīja, ka šī dalībvalsts *Deutsche Post* ir piešķīrusi ar kopējo tirgu nesaderīgu atbalstu EUR 572 miljonu apmērā, no kura tas varēja segt zaudējumus, kas bija radušies konkurencei atvērto sūtījumu piegādes pakalpojumu cenu politikas dēļ.

16 Lēmuma 2002/753 Vācijas iestādēm bija noteikts pienākums no *Deutsche Post* atgūt EUR 572 miljonus. *Deutsche Post* 2002. gada 4. septembrī vērsās Vispārējā tiesā ar prasību atcelt minēto lēmumu (lieta T-266/02).

17 No 2003. gada 1. janvāra līdz 2007. gada 31. decembrim *Bundesnetzagentur* (Federālā tīklu aģentūra, Vācija; turpmāk tekstā – "regulatīvā iestāde"), kas izveidota ar Pasta likumu, noteica regulētiem vēstuļu pakalpojumiem atbilstošo pakalpojumu kopuma maksimālo cenu.

18 2004. gada 13. maijā *UPS* iesniedza jaunu sūdzību Komisijai, norādot, ka, pirmkārt, tā Lēmumā 2002/753 neesot pārbaudījusi visus 1994. gada 7. jūlija sūdzībā uzskaitītos pasākumus un ka, otrkārt, nelikumīgais atbalsts esot ticis piešķirts pēc šī lēmuma pieņemšanas.

19 2004. gada 16. jūlijā arī *NT Post AG & Co. KG* iesniedza Komisijai sūdzību, norādot, ka *Deutsche Post* par *Postbank* pakalpojumiem iekasējot pārāk zemas cenas, jo pēdējā minētā maksājot tikai mainīgās izmaksas par sniegtajiem pakalpojumiem.

20 2004. gada novembrī un 2005. gada aprīlī Komisija gan saistībā ar 2004. gada 13. maijā *UPS* iesniegto sūdzību, gan saistībā ar 2004. gada 16. jūlija *TNT Post* sūdzību Vācijas Federatīvajai Republikai nosūtīja pieprasījumus sniegt informāciju, uz kuriem tā atbildēja 2004. gada decembrī un 2005. gada jūnijā.

21 Ar 2007. gada 12. septembra vēstuli Komisija Vācijas Federatīvajai Republikai nosūtīja lēmumu uzsākt EKL 88. panta 2. punktā paredzēto procedūru attiecībā uz Vācijas iestāžu par labu *Deutsche Post* piešķirto valsts atbalstu (valsts atbalsts C 36/07 (ex NN 25/07)) (turpmāk tekstā – "2007. gada lēmums"). Šajā 2007. gada lēmumā, kas autentiskajā valodā tika publicēts *Oficiālajā Vēstnesī* 2007. gada 19. oktobrī (OV 2007, C 245, 21. lpp.), Komisija atgādināja pret Vācijas Federatīvo Republiku atbilstoši EKL 87. pantam kopš 1994. gada pasta jomā uzsāktās procedūras, norādot uz nepieciešamību veikt visaptverošu izmeklēšanu attiecībā uz visiem konkurences izkropļojumiem, kuri izriet no valsts līdzekļiem, kas piešķirti *Deutsche Post*, un norādot, ka procedūra, kas uzsākta ar 1999. gada lēmumu par procedūras uzsākšanu, tiks papildināta, lai aptvertu nesen paziņoto informāciju un pieņemtu galīgo lēmumu par šo līdzekļu saderību ar EK līgumu.

22 Ar 2007. gada 22. novembrī iesniegto prasības pieteikumu *Deutsche Post* lūdza Vispārējo tiesu atcelt 2007. gada lēmumu (lieta T-421/07).

23 Ar 2008. gada 1. jūlija spriedumu *Deutsche Post*/Komisija (T-266/02, EU:T:2008:235) Vispārējā tiesa atcēla Lēmumu 2002/753, pamatojot, ka Komisija neesot pierādījusi, ka *Deutsche Post* ir radīta priekšrocība, jo tā neesot detalizēti analizējusi visus valsts līdzekļus, ko pēdējā minētā saņēmusi, un visas izmaksas saistībā ar universālā pakalpojuma sniegšanu, kas tai bija jāsedz, lai pierādītu, vai attiecīgā [valsts līdzekļu] nodošana ir uzskatāma par pārmērīgu vai nepietiekamu kompensāciju tai par labu vai par sliktu. Izpildot šo spriedumu, pret kuru Komisija vērsa apelācijas sūdzību, Vācijas Federatīvā Republika atmaksāja *Deutsche Post* EUR 572 miljonus, pieskaitot procentus.

24 2008. gada 30. oktobrī pēc vairākkārtējas viedokļu apmaiņas ar Vācijas Federatīvo Republiku par 2007. gada lēmuma pamatotību Komisija šai dalībvalstij uzdeva iesniegt visus grāmatvedības datus par laikposmu no 1990. gada līdz 2007. gadam. Šo rīkojumu (turpmāk tekstā – "2008. gada rīkojums") lūdza atcelt kā Vācijas Federatīvā Republika (lieta T-571/08), tā arī *Deutsche Post* (lieta T-570/08). Gaidot Vispārējās tiesas nolēmumu, Vācijas Federatīvā Republika 2008. gada rīkojumu izpildīja, 2008. gada novembrī un decembrī, un vēl arī 2009. gada martā sniedzot pieprasītos grāmatvedības datus.

25 Ar 2010. gada 14. jūlija rīkojumiem *Deutsche Post*/Komisija (T-570/08, nav publicēts, EU:T:2010:311) un Vācija/Komisija (T-571/08, nav publicēts, EU:T:2010:312) Vispārējā tiesa pret 2008. gada rīkojumu vērstās prasības noraidīja kā nepieņemamas. Šos rīkojumus Vācijas Federatīvā Republika (lieta C-465/10 P) un arī *Deutsche Post* (lieta C-463/10 P) pārsūdzēja Tiesā.

26 Ar 2010. gada 2. septembra spriedumu Komisija/*Deutsche Post* (C-399/08 P, EU:C:2010:481) Tiesa noraidīja pret 2008. gada 1. jūlija spriedumu *Deutsche Post*/Komisija (T-266/02, EU:T:2008:235) vērsto apelācijas sūdzību.

27 Ar 2011. gada 10. maija vēstuli Komisija informēja Vācijas Federatīvo Republiku par savu lēmumu atkal "paplašināt" 1999. gadā uzsākto procedūru (turpmāk tekstā – "2011. gada lēmums"), lai veiktu *Deutsche Post* kopš 1995. gada saņemtā pensiju valsts finansējuma padziļinātu pārbaudi. Pēdējais minētais 2011. gada 22. jūlijā lūdza Vispārējo tiesu atcelt 2011. gada lēmumu (lieta T-388/11).

28 Ar 2011. gada 13. oktobra spriedumu *Deutsche Post* un Vācija/Komisija (C-463/10 P un C-465/10 P, EU:C:2011:656) Tiesa atcēla 2010. gada 14. jūlija rīkojumus *Deutsche Post*/Komisija (T-570/08, nav publicēts, EU:T:2010:311) un Vācija/Komisija (T-571/08, nav publicēts, EU:T:2010:312), pamatojot, ka *Deutsche Post* ar 2008. gada rīkojumu esot skarta tieši un individuāli un nosūtīja lietas atpakaļ Vispārējai tiesai (lietas T-570/08 RENV un T-571/08 RENV).

29 Saskaņā ar 2011. gada lēmumu Komisija 2011. gada 18. novembrī lūdza Vācijas Federatīvajai Republikai sniegt informāciju par pensiju finansējumu no valsts līdzekļiem laika posmā pēc 2007. gada, un pēdējā minētā to arī sniedza.

30 Ar 2011. gada 8. decembra spriedumu *Deutsche Post*/Komisija (T-421/07, EU:T:2011:720) Vispārējā tiesa atzina, ka *Deutsche Post* par 2007. gada lēmumu celtā prasība nav pieņemama, jo ar šo lēmumu neesot grozīta tā juridiskā situācija un tādējādi tas neesot apstrīdams tiesību akts.

31 2012. gada 25. janvāra Lēmumā 2012/636/ES par pasākumu C 36/07 (ex NN 25/07), ko ieviesusi Vācija attiecībā uz *Deutsche Post AG* (OV 2012, L 289, 1. lpp.; turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums"), Komisija uzskatīja, ka pensiju finansējums no valsts līdzekļiem ir nelikumīgs valsts atbalsts, kas nav saderīgs ar iekšējo tirgu. Tā savukārt uzskatīja, ka noteikti valsts maksājumi *Deutsche Post* bija ar iekšējo tirgu saderīgs valsts atbalsts un ka valsts garantijas, saskaņā ar kurām Vācijas Federatīvā Republika sniedza garantijas attiecībā uz parādiem, kurus *Deutsche Bundespost* uzņēmās, pirms tas tika pārveidots par trim akciju sabiedrībām, ir aplūkojamas kā pastāvošs valsts atbalsts.

32 Apstrīdētais lēmums nākamajā dienā tika paziņots Vācijas Federatīvajai Republikai.

33 Ar Vispārējās tiesas kancelejā 2012. gada 4. aprīlī iesniegtu vēstuli Vācijas Federatīvā Republika informēja Vispārējo tiesu, ka tā atsakās no prasības lietā T-571/08 RENV, un lieta tika izslēgta no Vispārējās tiesas dokumentu reģistra (rīkojums, 2012. gada 10. maijs, Vācija/Komisija, T-571/08 RENV, nav publicēts, EU:T:2012:228).

34 Ar 2013. gada 24. oktobra spriedumu *Deutsche Post*/Komisija (C-77/12 P, nav publicēts, EU:C:2013:695) Tiesa atcēla 2011. gada 8. decembra spriedumu *Deutsche Post*/Komisija (T-421/07, EU:T:2011:720), atzīstot, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, nospriezdama, ka 2007. gada lēmums nav apstrīdams tiesību akts. Tā turklāt nosūtīja lietu Vispārējai tiesai šī strīda izšķiršanai.

35 Ar 2013. gada 12. novembra spriedumu *Deutsche Post*/Komisija (T-570/08 RENV, nav publicēts, EU:T:2013:589) Vispārējā tiesa noraidīja *Deutsche Post* pret 2008. gada rīkojumu vērsto prasību. Šajā spriedumā tika labota arī pārrakstīšanās kļūda (rīkojums, 2013. gada 15. novembris, *Deutsche Post* /Komisija, T-570/08 RENV, nav publicēts, EU:T:2013:606).

36 Visbeidzot, ar 2015. gada 18. septembra spriedumu *Deutsche Post*/Komisija (T-421/07 RENV, EU:T:2015:654) Vispārējā tiesa atcēla 2007. gada lēmumu, pamatojot, ka tas ir ticis pieņemts pretrunā Padomes 1999. gada 22. marta Regulai (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus [LESD 108. panta] piemērošanai (OV 1999, L 83, 1. lpp.), kā arī tiesiskās noteiktības principam, jo ar to bija atsākta pilnībā pabeigta formālā izmeklēšanas procedūra, lai, neatsaucot vai neatceļot tās noslēgumā pieņemto lēmumu, pieņemtu jaunu lēmumu.

Procedūra un lietas dalībnieku prasījumi

37 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2012. gada 30. martā, Vācijas Federatīvā Republika cēla šo prasību.

38 2012. gada 13. jūnijā Komisija iesniedza iebildumu rakstu.

39 Ar dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2012. gada 27. jūlijā, *UPS* un *United Parcel Service Deutschland Inc. & Co. OHG* lūdza atļauju iestāties šajā lietā Komisijas prasījumu atbalstam.

40 2012. gada 24. augustā Vācijas Federatīvā Republika iesniedza pieteikumu par konfidencialitātes piemērošanu prasības pieteikumam un iebildumu rakstam attiecībā uz *UPS* un *United Parcel Service Deutschland*, šim nolūkam iesniedzot nekonfidenciālu prasības un iebildumu raksta versiju.

41 Ar Vispārējās tiesas sestās palātas priekšsēdētāja 2012. gada 11. septembra rīkojumu tika noraidīti *UPS* un *United Parcel Service Deutschland* pieteikumi par iestāšanos lietā, *ipso jure* atrisinot jautājumu par prasības pieteikuma un iebildumu raksta konfidencialitātes ievērošanu.

42 Vācijas Federatīvā Republika 2012. gada 24. septembrī Vispārējās tiesas kancelejā iesniedza replikas rakstu. Atbilde uz repliku tika saņemta 2012. gada 13. decembrī.

43 Vēlāk šī lieta tika iedalīta jaunam tiesnesim referentam, kas darbojās šajā pašā palātā.

44 Daļēja Vispārējās tiesas sastāva nomaiņas rezultātā tiesnesis referents tika pārcelts uz astoto palātu, kurai tādējādi tika nodota šī lieta.

45 Vispārējā tiesa, veicot Vispārējās tiesas 1991. gada 2. maija Reglamenta 64. pantā paredzētos procesa organizatoriskos pasākumus, uzdeva lietas dalībniekiem jautājumus, uz kuriem tie atbildēja noteiktajā termiņā. Vispārējā tiesa pareizas tiesvedības interesēs un tajā izskatāmo lietu T-421/07 RENV, T-388/11 un T-152/12 starp *Deutsche Post* un Komisiju, kā arī šīs lietas optimālas pārvaldības nolūkā

vēlējās it īpaši noskaidrot lietas dalībnieku viedokli par to, kādas varētu būt vai kādām vajadzētu jābūt prioritātēm saistībā ar šo lietu izskatīšanas secību un iespējamību apturēt tiesvedību vienā vai vairākās lietās, lai sagaidītu spriedumu pārējās lietās.

46 Pēc lietas dalībnieku apsvērumiem ar Vispārējās tiesas pirmās palātas priekšsēdētāja 2014. gada 15. septembra rīkojumu lietā T-388/11 *Deutsche Post*/Komisija un Vispārējās tiesas astotās palātas priekšsēdētāja rīkojumu šajā lietā un lietā T-152/12 *Deutsche Post*/Komisija šo trīs lietu izskatīšana tika apturēta, lai sagaidītu galīgo nolēmumu lietā T-421/07 RENV, kurš tika pasludināts 2015. gada 18. septembrī, kā norādīts iepriekš 36. punktā.

47 Procesa organizatorisko pasākumu ietvaros atbilstoši Vispārējās tiesas reglamenta 89. pantam lietas dalībnieki tika aicināti informēt Vispārējo tiesu par sekām, kuras, pēc to domām, attiecībā uz šīs lietas izskatīšanu izriet no 2015. gada 18. septembra sprieduma *Deutsche Post*/Komisija (T-421/07 RENV, EU:T:2015:654). Attiecīgi 2015. gada 3. un 30. novembrī Vācijas Federatīvā Republika un Komisija savus apsvērumus iesniedza Vispārējās tiesas kancelejā.

48 2015. gada 1. decembrī Vispārējā tiesa aicināja lietas dalībniekus darīt zināmus to iespējamos apsvērumus par daļēji slēgtas tiesas sēdes noturēšanu, jo noteikta informācija, kura tajā varētu tikt aplūkota, pārklājās ar informāciju, kuru galvenie lietas dalībnieki bija norādījuši lietās T-388/11, *Deutsche Post*/Komisija, un T-152/12, *Deutsche Post*/Komisija, un kurai *Deutsche Post* bija lūgusi piemērot konfidencialitāti attiecībā pret personām, kas iestājušās abās minētajās lietās.

49 2015. gada 4. decembrī Komisija Vispārējās tiesas kancelejai norādīja, ka tai apsvērumu nav, un tajā pašā dienā Vācijas Federatīvā Republika Vispārējās tiesas kancelejā iesniedza savus apsvērumus, kuros tā norādīja, ka tai nav iebildumu, ja tiesas sēde būs slēgta, taču paturēja tiesības iesniegt jaunus prasījumus, ja apstrīdētā lēmuma publiskajā versijā neietverta informācija tiktu minēta tiesas sēdē.

50 Lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un atbildes uz Vispārējās tiesas jautājumiem tika uzklausītas 2015. gada 10. decembra tiesas sēdē, kas bija daļēji slēgta.

51 Vācijas Federatīvās Republikas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atcelt apstrīdētā lēmuma 1. un 4.–6. pantu;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

52 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— primāri, noraidīt prasību kā nepamatotu;

— pakārtoti, gadījumā, ja kāda no sestā pamata daļām vai tajā ietvertie argumenti tiktu atzīti par pamatotiem, vai gadījumā, ja tiktu atzīts septītais pamats, apstrīdēto lēmumu atcelt tikai daļēji, atkarībā no minēto pamatu, daļu un argumentu pamatotības;

— piespriest Vācijas Federatīvajai Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

53 Savas prasības pamatojumam Vācijas Federatīvā Republika formāli izvirza desmit pamatus.

54 Ar pirmo pamatu tiek apgalvots LESD 107. panta 1. punkta pārkāpums, un tas ir pamatots ar apgalvojumu, ka pensiju valsts finansējums nesniedz priekšrocību *Deutsche Post*; otrais pamats ir saistīts ar šīs pašas normas neievērošanu, jo pensiju valsts finansējums neesot izlīdzinājis *Deutsche Post*

izmaksas; trešais pamats galvenokārt ir balstīts uz LESD 107. panta 1. punkta – pakārtoti LESD 107. panta 3. punkta – pārkāpumu attiecībā uz *Deutsche Post* ieņēmumu, kas gūti ar regulētajiem pasta tarifiem, ņemšanu vērā; ceturtais pamats ir saistīts ar LESD 107. un 108. panta un Regulas Nr. 659/1999 pārkāpumu, kā arī pilnvaru nepareizu izmantošanu un procedūras pārkāpumu, kuru rezultātā no *Deutsche Post* tikuši atprasīti ieņēmumi no pakalpojumiem par reglamentētajiem tarifiem; arī piektais pamats ir saistīts ar LESD 107. un 108. panta un Regulas Nr. 659/1999 pārkāpumu, kā arī pilnvaru nepareizu izmantošanu un procedūras pārkāpumu saistībā ar šķērssubsidēšanu; ar sesto pamatu tiek apgalvots LESD 107. panta 1. punkta un – pakārtoti LESD 107. panta 3. punkta – pārkāpums, jo, salīdzinot *Deutsche Post* un konkurējošo uzņēmumu sociālās izmaksas, ir veikti kļūdaini aprēķini; ar septīto pamatu tiek apgalvots LESD 107. panta 1. punkta – pakārtoti LESD 107. panta 3. punkta – pārkāpums, jo atbalsts laikposmā no 1995. līdz 2002. gadam ticis kvalificēts kā ar iekšējo tirgu nesaderīgs valsts atbalsts; ar astoto pamatu tiek apgalvots Regulas Nr. 659/1999 1. panta b) punkta i) apakšpunkta pārkāpums saistībā ar jauna atbalsta atzīšanu; devītais pamats attiecas tikai uz apstrīdētā lēmuma 4. panta 1. un 4. punktu, kuri, kā uzskata Vācijas Federatīvā Republika, ir pretrunā Regulas Nr. 659/1999 7. panta 5. punktam un 14. panta 1. punktam; visbeidzot, desmitais pamats attiecas uz pārmērīgi ilgu procedūru un Komisijas bezdarbību, šai ziņā norādot uz LES 6. panta, Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 41. panta, Romā 1950. gada 4. novembrī parakstītās Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību konvencijas 6. panta un Regulas Nr. 659/1999 10. panta 1. punkta pārkāpumu.

55 Katrā ziņā, tā kā Vācijas Federatīvā Republika pirmā, otrā un sestā pamata atbalstam norāda, ka apstrīdētais lēmums nav pietiekami pamatots, ar šo jautājumu saistītie argumenti tiks izskatīti atsevišķi no argumentiem par lietas būtību un aplūkoti kā atsevišķs pamats (šajā ziņā skat. spriedumus, 1998. gada 2. aprīlis, Komisija/*Sytraval et Brink's France*, C-367/95 P, EU:C:1998:154, 66. un 67. punkts, un 2013. gada 5. decembris, Komisija/*Edison*, C-446/11 P, nav publicēts, EU:C:2013:798, 20. punkts).

56 Tā kā pamatojuma trūkums ir saistīts ar būtisku procedūras noteikumu pārkāpumu, Vispārējā tiesa atzīst par lietderīgu pamatus, kuros tas izvirzīts, izskatīt pirms pamatiem par lietas būtību.

Par apstrīdētā lēmuma pamatojuma neesamību

57 Vācijas Federatīvā Republika uzskata, ka apstrīdētais lēmums nav pietiekami pamatots, pirmkārt, attiecībā uz pieņēmumu, ka pensiju valsts finansējums ir selektīva priekšrocība *Deutsche Post*, otrkārt, attiecībā uz apgalvojumu, ka minētais finansējums atbilst parastiem uzņēmuma budžeta izdevumiem, treškārt, par to, ka Komisija nav paskaidrojusi, kādēļ lietā nav piemērojama judikatūra no 2004. gada 16. marta sprieduma *Danske Busvognmænd*/Komisija (T-157/01, turpmāk tekstā – spriedums *Combus*, EU:T:2004:76), un, ceturtkārt, attiecībā uz atteikšanos ņemt vērā tās argumentāciju ar mērķi pierādīt, ka Komisijas izvēlētais atsauces indekss ir kļūdains.

58 Komisija šos apgalvojumus apstrīd.

59 Ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru pamatojumam, kas prasīts LESD 296. pantā, ir jāatbilst attiecīgā tiesību akta būtībai un tajā skaidri un neapšaubāmi ir jābūt norādītai tās iestādes argumentācijai, kas pieņēmusi attiecīgo tiesību aktu, lai ieinteresētās personas varētu iepazīties ar pieņemtā tiesību akta pamatojumu un attiecīgā tiesa varētu īstenot kontroli (skat. spriedumu, 2013. gada 11. decembris, *Cisco Systems* un *Messagenet*/Komisija, T-79/12, EU:T:2013:635, 108. punkts un tajā minētā judikatūra). Šajā ziņā Komisijai, norādot pamatojumu lēmumos, kas tai jāpieņem, lai nodrošinātu Savienības tiesību valsts atbalsta jomā ievērošanu, nav obligāti jāpieņem nostāja attiecībā uz visiem argumentiem, kurus ieinteresētās puses izvirza, pamatojot savu prasību. Pietiek ar to, ka tā izklāsta faktus un juridiskos apsvērumus, kam ir būtiska nozīme lēmuma sistēmā (šajā ziņā skat.

spriedumus, 2008. gada 1. jūlijs, *Chronopost* un *La Poste*/*UFEX* u.c., C-341/06 P un C-342/06 P, EU:C:2008:375, 96. punkts, un 2010. gada 16. decembris, Nīderlande un *NOS*/Komisija, T-231/06 un T-237/06, EU:T:2010:525, 141. un 142. punkts un tajos minētā judikatūra).

60 Jautājums par to, vai lēmuma pamatojums atbilst LESD 296. panta prasībām, ir jāvērtē, ņemot vērā ne tikai tā formulējumu, bet arī tā kontekstu, kā arī visas tiesību normas, kas regulē attiecīgo jomu (spriedumi, 1998. gada 2. aprīlis, Komisija/*Sytraval* un *Brink's France*, C-367/95 P, EU:C:1998:154, 63. punkts; 2008. gada 1. jūlijs, *Chronopost* un *La Poste*/*UFEX* u.c., C-341/06 P un C-342/06 P, EU:C:2008:375, 88. punkts, un 2013. gada 16. septembris, *Iliad* u.c./Komisija, T-325/10, EU:T:2013:472, 260. punkts). Līdz ar to nevar uzskatīt, ka Komisija nav izpildījusi savu pienākumu norādīt pamatojumu, ja tā savā lēmumā nepauž konkrētu nostāju attiecībā uz vairāku aspektu vērtējumu, kuri tās ieskatā acīmredzami neattiecas uz lietu, kuriem nav nozīmes vai kuri neapšaubāmi ir otršķirīgi šim vērtējumam (spriedumi, 1998. gada 2. aprīlis, Komisija/*Sytraval* un *Brink's France*, C-367/95 P, EU:C:1998:154, 64. punkts; 2008. gada 1. jūlijs, *Chronopost* un *La Poste*/*UFEX* u.c., C-341/06 P un C-342/06 P, EU:C:2008:375, 89. punkts, un 2012. gada 27. septembris, *Wam Industriale* /Komisija, T-303/10, nav publicēts, EU:T:2012:505, 87. punkts).

61 Ņemot vērā šos principus, ir jāpārbauda, vai četri apstrīdētā lēmuma punkti, kurus Vācijas Federatīvā Republika uzskata par nepamatotiem, tādi patiešām ir.

62 Attiecībā uz pieņēmumu, ka pensiju valsts finansējums ir selektīva priekšrocība *Deutsche Post* no apstrīdētā lēmuma izriet, ka, pirmkārt, Komisija uzskata, ka selektivitāte izriet no apstākļa, ka "pensiju subsīdija ir piešķirta tikai pensiju fondam, lai atbrīvotu *Deutsche Post* no valsts ierēdņu pensiju izmaksām, tāpēc *Deutsche Post* no tā gūst [priekšrocību]" (apstrīdētā lēmuma 259. apsvērums) un, otrkārt, attiecībā uz pašas priekšrocības pastāvēšanu Komisija VII.1.1. punktā "Finanšu priekšrocības no 1995. gada pensiju reformas" ir izklāstījusi iemeslus, kādēļ tā uzskata, ka šāda priekšrocība šajā lietā ir konstatējama (apstrīdētā lēmuma 260.–274. apsvērums), rūpīgi atspēkojot Vācijas Federatīvās Republikas izvirzītos argumentus. Tādēļ apstrīdētais lēmums šajā ziņā ir juridiski pietiekami pamatots.

63 Attiecībā uz argumentu, ka Komisija nav pamatojusi apgalvojumu, ka pensiju finansējums atbilst parastiem uzņēmuma budžeta izdevumiem, ir jānorāda, ka Komisija šeit ir veikusi vienkāršu konstatējumu, par kura pamatotību pienākuma norādīt pamatojumu izpildes pārbaudes posmā nav jālemj, jo šādi darba devēja maksājumi ir raksturīgi uzņēmuma darbībai tirgus ekonomikas apstākļos. Šajā ziņā apstrīdētā lēmuma 263. apsvērumā ir norādīts, ka "izmaksas, kas uzņēmumam rodas no finanšu saistībām saskaņā ar nodarbinātības tiesību aktiem vai koplīgumiem ar arodbiedrībām, piemēram, pensiju izmaksas, ir daļa no uzņēmējdarbības parastajām izmaksām, kas uzņēmumam jāsedz no saviem resursiem" un ka "šīs izmaksas ir raksturīgas uzņēmuma ekonomiskajai darbībai". Jāpiebilst, ka Komisija turklāt ir atsaukusies arī uz savu lēmumu pieņemšanas praksi un Vispārējās tiesas judikatūru (apstrīdētā lēmuma 6. un 7. zemsvītras piezīme). Tātad Komisija šajā ziņā nav pārkāpusi LESD 296. pantu.

64 Attiecībā uz to, ka Komisija neesot paskaidrojusi, kādēļ šajā lietā nav piemērojama judikatūra no 2004. gada 16. marta sprieduma *Combus* (T-157/01, EU:T:2004:76), argumenti nav pamatoti ar faktiem, jo Komisija apstrīdētajā lēmumā ir konkrēti paudusi savu nostāju par Vācijas Federatīvās Republikas argumentāciju. Apstrīdētā lēmuma 260. apsvērumā Komisija šo argumentu ir minējusi un tā paša lēmuma 262. apsvērumā to detalizēti atspēkojusi. Turklāt apstrīdētā lēmuma 115. apsvērumā ir atsauce uz 2011. gada lēmumu, kurā Komisija arī ir noraidījusi šo judikatūru kā konkrētajā lietā nepiemērojamu. Tādēļ apstrīdētais lēmums šajā ziņā ir pietiekami pamatots.

65 Visbeidzot, attiecībā uz apgalvojumu, ka nav elementu, kas attaisnotu atteikšanos ņemt vērā Vācijas Federatīvās Republikas argumentus par atsauces iemaksu likmi, ir jānorāda, pirmkārt, ka Komisija ir skaidri izklāstījusi iemeslus, kādēļ tā izmantoja kopējo iemaksu pensiju un bezdarba apdrošināšanas likmi, proti, darba devēja un darbinieku iemaksas, kā arī darba devēja iemaksu veselības un slimības aprūpes shēmās (apstrīdētā lēmuma 301.–306. apsvērums) un, otrkārt, analizēja un pēc tam noraidīja

minētās dalībvalsts izvirzītos iebildumus (apstrīdētā lēmuma 308.–311. apsvērums). Turklāt ir jāatgādina, ka saskaņā ar iepriekš 59. punktā minēto judikatūru Komisijai nav pienākuma paust nostāju par katru izvirzīto argumentu. Tātad apstrīdētais lēmums ir pietiekami pamatots arī attiecībā uz šo ceturto punktu.

66 Argumenti par pamatojuma trūkumu apstrīdētajā lēmumā tādēļ ir jānoraida kopumā.

67 Tagad ir svarīgi kopā pārbaudīt prasības ceturto un piekto pamatu, ar kuriem Vācijas Federatīvā Republika lūdz Vispārējo tiesu precizēt LESD 107. un 108. panta, kā arī Regulas Nr. 659/1999 piemērošanas jomu saistībā ar Komisijas pilnvarām veikt izmeklēšanu par valsts atbalsta pastāvēšanu.

Par ceturto un piekto pamatu, kas saistīti ar LESD 107. un 108. panta, kā arī Regulas Nr. 659/1999 piemērošanas jomu saistībā ar Komisijas pilnvarām veikt izmeklēšanu par valsts atbalsta pastāvēšanu, un ar pilnvaru un procedūras nepareizu izmantošanu

68 Ceturtajā pamatā Vācijas Federatīvā Republika norāda, ka Komisija, ņemot vērā apstrīdētā lēmuma 4. panta 4. punktā noteikto atgūšanas kārtību, esot prettiesiski tajā ietvērusi arī *Deutsche Post* cenas regulētos ieņēmumus; piektā pamata ietvaros tā norāda, ka šķērssubsīdiju izmeklēšana ir pretrunā gan primārajās tiesībās, gan atbilstošajās atvasināto tiesību normās noteiktajam.

69 Komisija iebilst pret šādu kritiku.

70 Vispirms ir jāatgādina, ka apstrīdētā lēmuma vienīgā adresāte ir attiecīgā dalībvalsts, šajā lietā, Vācijas Federatīvā Republika (šajā ziņā skat. spriedumus,1974. gada 2. jūlijs, Itālija/Komisija, 173/73, EU:C:1974:71, 16. un 18. punkts; 1998. gada 25. jūnijs, *British Airways* u.c./Komisija, T-371/94 un T-394/94, EU:T:1998:140, 92. punkts, un 2009. gada 11. marts, *TF1*/Komisija, T-354/05, EU:T:2009:66, 31. punkts), kā tas skaidri izriet no apstrīdētā lēmuma 7. panta. Faktiski šai dalībvalstij ir pret savu gribu jāveic juridiski saistoši pasākumi, lai izpildītu savus no Savienības tiesībām izrietošos pienākumus (rīkojums, 2014. gada 21. janvāris, Francija/Komisija, C-574/13 P(R), EU:C:2014:36, 24. punkts), proti, tostarp no viena vai vairākiem saņēmējiem jāatgūst pašas piešķirtā atbalsta summa, kādu Komisija uzskatījusi par piešķirtu nelikumīgi.

71 Tādēļ ir kļūdaini uzskatīt, kā to ceturtā pamata ietvaros dara Vācijas Federatīvā Republika, ka Komisija – lai arī netieši – ir likusi atgūt arī cenu regulētos ieņēmumus: dalībvalstij, kas ir apstrīdētā lēmuma vienīgā adresāte, bija vienkārši jāatgūst no *Deutsche Post* summa, kas atbilst vairākiem pasākumiem, kurus Komisija ir atzinusi par nelikumīga valsts atbalsta sastāvdaļām, šim nolūkam nenorādot (un *a fortiori* bez pienākuma norādīt) konkrētu *Deutsche Post* grāmatvedības pozīciju. Tātad tas, ka *Deutsche Post* ir jāatmaksā minētā summa, tam izmantojot no cenas regulētajiem pasta pakalpojumiem vai kā citādi gūtus ienākumus, neietekmē apstrīdētā lēmuma likumību.

72 Turpinot, Vācijas Federatīvā Republika piektā pamata ietvaros nevar pamatoti atsaukties uz aizliegumu konkrētajā gadījumā izmeklēt iespējamo šķērssubsīdiju pastāvēšanu.

73 Jāatgādina, ka, ņemot vērā no judikatūras izrietošos principus, LESD 107. panta 1. punktam šādu subsīdiju pārbaude nav pretrunā, tieši pretēji, atbilstoši šai normai par to ir jāveic pārbaude.

74 LESD 107. panta mērķis ir novērst to, ka tirdzniecību starp dalībvalstīm ietekmētu dažādas valsts iestāžu sniegtas priekšrocības, dodot priekšroku konkrētiem uzņēmumiem vai konkrētu preču ražošanai, kuras deformē vai draud deformēt konkurenci (spriedumi, 1974. gada 2. jūlijs, Itālija/Komisija, 173/73, EU:C:1974:71, 26. punkts, un 1994. gada 15. marts, *Banco Exterior de España*, C-387/92, EU:C:1994:100, 12. punkts). Tādējādi atbalsta jēdziens ietver ne tikai pozitīvu palīdzību, piemēram, subsīdijas, bet arī pasākumus, kas dažādi atvieglo no uzņēmuma budžeta parasti sedzamās

izmaksas un kas, lai arī tie nav uzskatāmi par subsīdijām šā vārda šaurā izpratnē, tām līdzinās rakstura un iedarbības ziņā (spriedumi, 1994. gada 15. marts, *Banco Exterior de España*, C-387/92, EU:C:1994:100, 13. punkts, un 1996. gada 11. jūlijs, *SFEI* u.c., C-39/94, EU:C:1996:285, 58. punkts).

75 Konkrētāk, Savienības tiesību pareizas piemērošanas nolūkā ir jāpārbauda, vai no likumīgi subsidētas darbības gūtie ienākumi netiek izmantoti šī paša uzņēmuma citu darbību finansēšanai (šajā ziņā skat. spriedumus, 2010. gada 10. jūnijs, *Fallimento Traghetti del Mediterraneo*, C-140/09, EU:C:2010:335, 50. punkts; 1997. gada 27. februāris, *FFSA* u.c./Komisija, T-106/95, EU:T:1997:23, 187.–190. punkts, un 2010. gada 1. jūlijs, *M6* un *TF1*/Komisija, T-568/08 un T-573/08, EU:T:2010:272, 118., 121., 126. un 135. punkts), un Komisijai ir zināma rīcības brīvība attiecībā uz piemērotākās metodes noteikšanu, lai nodrošinātu šķērssubsīdijas neesamību par labu konkurencei pakļautām darbībām (spriedums, 1997. gada 27. februāris, *FFSA* u.c./Komisija, T-106/95, EU:T:1997:23, 187. punkts).

76 Lai arī piektā pamata nosaukums (skat. iepriekš 54. punktu) tā neliek domāt, Vācijas Federatīvā Republika patiesībā šķiet piekrītam, ka Komisijai ir tiesības izmeklēt šķērssubsīdiju pastāvēšanu, taču apstrīd, ka šajā lietā nav izpildīti šāda veida pārbaudes veikšanai nepieciešamie nosacījumi. Savā prasības pieteikumā tā norāda: "Jau tādēļ, ka nav nodoti "valsts līdzekļi" LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, nav izpildīti "šķērssubsīdijas" nosacījumi valsts atbalsta jomas noteikumu izpratnē".

77 Katrā ziņā nešķiet, ka, pārbaudot no Likuma par pasta darbinieku statusu 16. panta it kā izrietošā atbalsta saderīgumu attiecībā uz Likuma par pastu 20. panta 2. punkta īstenošanu, jo šī īstenošana *Deutsche Post* ļāva daļu no regulēto cenu ieņēmumiem novirzīt pensiju fondam, Komisija veica izmeklēšanu par šķērssubsīdijas pastāvēšanu, kura pēc definīcijas ir jāveic atbalsta paša pastāvēšanas noteikšanas posmā, nevis tā saderīguma ar iekšējo tirgu novērtēšanas posmā.

78 Vācijas Federatīvā Republika tomēr uzskata, ka Komisijai bija jāceļ prasība sakarā ar valsts pienākumu neizpildi LESD 258. panta izpratnē, ja tā uzskatīja, ka Likuma par pastu 20. panta 2. punktā paredzētā cenu regulēšana ir šķērssubsīdiju pamatā. Līdz ar to tā uzskata, ka ir notikusi pilnvaru nepareiza izmantošana un procedūras pārkāpums.

79 Šāds arguments nav pieņemams. Savienības tiesas jau ir noraidījušas līdzīgu argumentāciju attiecībā uz Komisijas lēmumu uzsākt procedūru sakarā ar dominējošā stāvokļa, kādā atradās kāds sens Vācijas telefonijas pakalpojumu sniedzējs, ļaunprātīgu izmantošanu pret šo uzņēmumu, nevis vērsties pret dalībvalsti, kas ir tiesību aktu, kuri šādu izmantošanu pieļauj, autore, atgādinot, ka, lai arī Komisija šajā ziņā varēja uzsākt tiesvedību sakarā ar valsts pienākumu neizpildi pret Vācijas Federatīvo Republiku, šī iespēja nekādi neietekmētu apstrīdētā lēmuma likumību (spriedums, 2008. gada 10. aprīlis, *Deutsche Telekom*/Komisija, T-271/03, EU:T:2008:101, 271. punkts) un, raugoties plašāk, saskaņā ar LESD 258. pantā paredzēto sistēmu Komisijai ir rīcības brīvība celt prasību par valsts pienākumu neizpildi un Eiropas Savienības tiesām nav jāizvērtē, vai ir pamatoti izmantot šo brīvību (spriedumi, 2003. gada 26. jūnijs, Komisija/Francija, C-233/00, EU:C:2003:371, 31. punkts, un 2010. gada 14. oktobris, *Deutsche Telekom*/Komisija, C-280/08 P, EU:C:2010:603, 47. punkts).

80 Tādēļ saistībā ar piekto pamatu pilnvaru nepareiza izmantošana un procedūras pārkāpums nav pierādīti. Tas nav noticis arī ceturtā pamata ietvaros, kurā tie arī bija izvirzīti.

81 Vācijas Federatīvā Republika norāda, ka Komisija pēc tam, kad *UPS* saskaņā ar LESD 102. pantu 2004. gada 22. aprīlī bija iesniegusi sūdzību (apstrīdētā lēmuma 46. apsvērums), uzsāka procedūru nolūkā konstatēt *Deutsche Post* dominējošā stāvokļa ļaunprātīgu izmantošanu par reglamentēto pasta pakalpojumu cenu pārsniegšanu, taču vēlāk, 2008. gada 25. martā, tā šo procedūru apturēja, jo uzskatīja, ka šādu pārkāpumu ir neiespējami pierādīt (apstrīdētā lēmuma 48. apsvērums).

82 Vācijas Federatīvā Republika uzskata, ka tieši tādēļ, ka nebija iespējams pierādīt *Deutsche Post* dominējošā stāvokļa ļaunprātīgas izmantošanas faktu, Komisija mākslīgi uzsāka citu – valsts atbalsta kontroles – procedūru.

83 Šajā ziņā pietiek uzsvērt, ka tikai tas vien, ka Komisija, izvērtējot tās rīcībā esošos pierādījumus, lai sodītu par LESD 102. panta pārkāpumu, atsakās sodīt par dominējošā stāvokļa ļaunprātīgu izmantošanu, kuru tā neuzskata par juridiski pietiekami pierādāmu, ir labas pārvaldības ilustrācija un likumības principa ievērošana.

84 Turklāt lēmums zaudē spēku pilnvaru nepareizas izmantošanas vai procedūras pārkāpuma dēļ tikai tad, ja tas, pamatojoties uz objektīvām, nozīmīgām un saskaņotām pazīmēm, izrādās pieņemts, lai sasniegtu citus mērķus, nevis izvirzītos (spriedumi, 1996. gada 12. novembris, Apvienotā Karaliste/Padome, C-84/94, EU:C:1996:431, 69. punkts, un 1998. gada 16. septembris, *IECC*/Komisija, T-133/95 un T-204/95, EU:T:1998:215, 188. punkts). Turklāt, ja pastāv vairāki mērķi, pat ja nepamatoti argumenti mijas ar pamatotiem, lēmums tomēr nezaudē spēku pilnvaru nepareizas izmantošanas dēļ, ja tas sasniedz galveno mērķi (spriedumi, 1954. gada 21. decembris, Itālija/Augstā iestāde, 2/54, EU:C:1954:8, 73. un 103. punkts; 1999. gada 8. jūlijs, *Vlaamse Televisie Maatschappij*/Komisija, T-266/97, EU:T:1999:144, 131. punkts, un 2005. gada 21. septembris, *EDP*/Komisija, T-87/05, EU:T:2005:333, 87. punkts).

85 Šajā lietā nekas neliecina par to, ka apstrīdētais lēmums nebūtu pieņemts, lai sodītu par atbalstu, kas nav saderīgs ar iekšējo tirgu, vai, katrā ziņā, ar šādu mērķi.

86 No iepriekš minētā izriet, ka trešais un ceturtais pamats ir jānoraida.

87 Turpinājumā ir jāpārbauda pirmais un otrais pamats, kā arī trešā, sestā un septītā pamata pirmā daļa, kuri attiecas uz valsts atbalsta pastāvēšanu šajā lietā.

Par pirmo un otro pamatu, kā arī trešā, sestā un septītā pamata pirmo daļu, kuri attiecas uz valsts atbalsta pastāvēšanu

88 Vispirms ir jāatgādina, ka valsts atbalsta kvalifikācija LESD 107. panta 1. punkta izpratnē paredz atbilstību vienlaicīgi četriem nosacījumiem, proti, ka pastāv valsts intervence vai valsts līdzekļu izmantošana, ka šī intervence varētu ietekmēt tirdzniecību starp dalībvalstīm, ka tā piešķir priekšrocību tās saņēmējam un ka ar to tiek kropļota konkurence vai tiek radīti tās kropļošanas draudi (šajā ziņā skat. spriedumus, 1993. gada 17. marts, *Sloman Neptun*, C-72/91 un C-73/91, EU:C:1993:97, 18. punkts; 2013. gada 19. decembris, *Association Vent de colère*! u.c., C-262/12, EU:C:2013:851, 15. punkts, un 2009. gada 11. jūnijs, Itālija/Komisija, T-222/04, EU:T:2009:194, 39. punkts).

89 Pasākums, kuru Vācijas Federatīvā Republika lūdz atcelt, ir apstrīdētā lēmuma 1. pantā minētā pasākuma kvalificēšana par valsts atbalstu attiecībā uz "*Deutsche Post* piešķirto pensiju subsīdiju". Ar šiem terminiem Komisija konkrēti apzīmē bijušo pasta ierēdņu pensiju finansējumu no valsts līdzekļiem (apstrīdētā lēmuma 3. apsvērums), vēlāk no tā izņemot bijušo līgumdarbinieku, kas pieņemti darbā pēc 1995. gada 1. janvāra, pensiju finansējumu. Līdz ar to šādā nozīmē ir jāinterpretē arī šajā spriedumā izmantotā frāze "pensiju finansējums no valsts līdzekļiem". Minētais finansējums ir regulēts Likuma par pasta darbinieku statusu 16. pantā, kas tādējādi ir apstrīdētā lēmuma priekšmets. Līdz ar to ir jānorāda, ka apgalvotā atbalsta saderīguma ar iekšējo tirgu novērtēšanas posmā Komisija uzsvēra, ka pēdējās minētās normas un Likuma par pastu 20. panta 2. punkta sekas ir *Deutsche Post* atbrīvošana no bijušo ierēdņu pensiju izmaksām (apstrīdētā lēmuma 116. un 332.–338. apsvērums).

90 Tādēļ, pārbaudot dažādos pamatus, kurus šajā ziņā ir izvirzījusi Vācijas Federatīvā Republika, ir jānoskaidro, vai pensiju finansējums no valsts līdzekļiem varēja pamatoti tikt kvalificēts par valsts atbalstu, ņemot vērā iepriekš 88. punktā atgādinātos kritērijus.

Pirmais kritērijs par to, ka ir jābūt valsts pasākumam vai pasākumiem, kas saistīti ar valsts līdzekļu piešķiršanu

91 Jāatzīst, ka šajā lietā valsts pasākums un valsts līdzekļu piešķiršana ir neapšaubāmi notikuši. Tas skaidri izriet no mehānisma, kas izveidots ar Likuma par pasta ierēdņu statusu 16. pantu, jo, kā minēts iepriekš 10. punktā, federālā valsts par laika posmu no 1995. līdz 1999. gadam sedza starpību starp *Deutsche Post* bijušo ierēdņu pensiju maksājumu kopējām izmaksām un ikgadējo maksājumu 4 miljardu Vācijas marku (DEM, aptuveni EUR 2045 miljoni) apmērā, un vēlāk, sākot ar 2000. gadu, starpību starp bijušo ierēdņu pensiju maksājumu kopējām izmaksām un 33 % no strādājošo *Deutsche Post* ierēdņu bruto algām.

92 Vācijas Federatīvā Republika tomēr iebilst, ka šie līdzekļi atbilst vienīgi *Deutsche Post* no cenas regulētajiem pakalpojumiem gūtajiem ienākumiem, kurus nevar kvalificēt kā valsts atbalstu, jo tie atbilst klientu maksātajai atlīdzībai par *Deutsche Post* privātu saimniecisku attiecību ietvaros sniegtajiem pakalpojumiem.

93 Tomēr šī teorija neiztur kritiku. Nav apstrīdams, ka *Deutsche Post*, pateicoties federālās valsts pasākumam, tika atbrīvota no daļas ierēdņu pensiju izmaksas, kuras šāda pasākuma neesamības gadījumā tai būtu jāgūst no cenas neregulētiem pakalpojumiem. Tādējādi Komisija pamatoti norāda, ka summa, kas atbilst minēto pensiju maksājumu apmēram, bija EUR 151 miljoni 1995. gadā un 2010. gadā jau sasniedza EUR 3203 miljonus. Laika posmā no 1995. līdz 2010. gadam kopējais šo pārņemto izmaksu apmērs bija vairāk nekā EUR 37 miljardi .

94 Turklāt apstāklis, ka daļa no ienākumiem, kas gūti no cenu regulētajiem pakalpojumiem, kurus saskaņā ar Likuma par pastu 20. panta 2. punktu apstiprinājusi Federālā tīklu aģentūra, bija paredzēta, lai samazinātu *Deutsche Post* iemaksu pensiju fondos, nozīmē, ka federālās valsts pārņemtās iemaksas, kas noteiktas no fiksētās iemaksas un vēlāk procentuālās daļas un kas izklāstītas iepriekš 91. punktā, bija lielākas, nekā tām bija jābūt. Tādēļ, galu galā, runa ir par valsts papildu subsīdijām, lai arī ienākumi no cenu regulētajiem pakalpojumiem, aplūkojot tos kontekstā, bija privāta rakstura.

95 Tādējādi pirmais kritērijs par to, ka ir jābūt valsts pasākumam vai pasākumiem, kas saistīti ar valsts līdzekļu piešķiršanu, ir izpildīts.

Par otro un ceturto kritēriju par to, ka jābūt ietekmētai tirdzniecībai starp dalībvalstīm un konkurences apdraudējumam vai šāda apdraudējuma riskam

96 Šo kritēriju piemērošanu šajā lietā Vācijas Federatīvā Republika nav īpaši apstrīdējusi. Katrā ziņā ir jāatzīst, ka, nepieļaujot nedz kļūdu tiesību piemērošanā, nedz kļūdu vērtējumā, Komisija apstrīdētā lēmuma 275.–277. apsvērumā ir norādījusi, ka, ņemot vērā, pirmkārt, ka Vācijā paku sūtījumu un preses tirgi vienmēr ir bijuši atvērti konkurencei un, otrkārt, ka pēc vēstuļu sūtījumu tirgus atvēršanas konkurencei *Deutsche Post* pakāpeniski zaudēja savas ekskluzīvās tiesības šajā nozarē, kurā ienāca jauni uzņēmumi, kritēriji par tirdzniecības ietekmēšanu un konkurences apdraudējumu bija izpildīti.

Par trešo kritēriju par priekšrocību konkrētam uzņēmumam vai ražošanas nozarei

97 Vācijas Federatīvā Republika uzskata, ka nav izpildītas abas šī kritērija komponentes. Tā, pirmkārt, uzskata, ka pat tad, ja šajā lietā būtu selektīva priekšrocība, tās saņēmējs nav uzņēmums LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, un, otrkārt, norāda, ka ar pensiju finansējumu no valsts līdzekļiem šāda priekšrocība nav radīta.

98 Šie abi aspekti ir secīgi jāizskata.

– Par apgalvotās priekšrocības saņēmēja identitāti un tā uzņēmuma statusu

99 Vācijas Federatīvā Republika pirmā pamata ietvaros norāda, ka attiecīgā pasākuma saņēmējs nav *Deutsche Post*, bet gan tiešā veidā bijušo pasta pensiju fonds vai arī, netiešā veidā, paši pensionētie ierēdņi, proti, fiziskas personas.

100 Komisija apstrīd šo apgalvojumu.

101 Vācijas Federatīvās Republikas iebildumi par pensiju finansējuma no valsts līdzekļiem saņēmēju identitāti un raksturu ir jānoraida. No lietas materiāliem izriet, ka *Deutsche Post*, kura uzņēmuma statuss nav apstrīdams, gadījumā, ja šī finansējuma nebūtu, par savu tiesību priekšteču bijušajiem ierēdņiem būtu jāveic iemaksas noteiktā apmērā atbilstoši izmaksātajām algām, taču tas no šī pienākuma tika daļēji atbrīvots. Tādējādi tas ir šī pasākuma saņēmējs.

102 Tādēļ ir jāpārbauda, vai šī daļējā izmaksu pārņemšana, kas izklāstīta iepriekš 10. punktā, varēja pamatoti tikt kvalificēta par priekšrocību LESD 107. panta 1. punkta izpratnē.

– Par priekšrocību *Deutsche Post* LESD 107. panta 1. punkta izpratnē

103 Pirmkārt, ir jāatgādina, kā priekšrocības jēdzienu interpretē Savienības tiesa, pirms, otrkārt, tiek rezumēta šajā ziņā apstrīdētā lēmuma rezolutīvā daļa, un tad, treškārt, ņemot vērā Vācijas Federatīvās Republikas izvirzītos pamatus un argumentus, ir jānosaka, vai Komisijas pamatojums šajā lietā ļauj konstatēt priekšrocības pastāvēšanu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, un pēc tam, tā kā citi kritēriji ir izpildīti, kā atzīts šī sprieduma 91.–96. punktā, ir jākonstatē valsts atbalsta pastāvēšana.

104 Pirmkārt, valsts atbalsta jēdzienam, kā tas ir definēts Līgumā, ir juridisks raksturs, un tas ir jāinterpretē saskaņā ar objektīviem elementiem. Šī iemesla dēļ Savienības tiesai principā ir pienākums, ņemot vērā gan konkrētos lietas, ko tā izskata, apstākļus, gan Komisijas veiktā novērtējuma tehnisko vai sarežģīto raksturu, veikt pilnīgu pārbaudi attiecībā uz jautājumu par to, vai pasākums ietilpst LESD 107. panta 1. punkta piemērošanas jomā (spriedumi, 2008. gada 22. decembris, *British Aggregates*/Komisija, C-487/06 P, EU:C:2008:757, 111. punkts, un 2013. gada 16. septembris, *British Telecommunications* un *BT Pension Scheme Trustees*/Komisija, T-226/09 un T-230/09, nav publicēts, EU:T:2013:466, 39. punkts).

105 Tas attiecas uz jautājumu, vai pasākums sniedz priekšrocību uzņēmumam vai nē.

106 Šai priekšrocībai ir jābūt ekonomiska rakstura un selektīvai.

107 Priekšrocībai ir jābūt ekonomiska rakstura, proti, Komisijai ir pienākums pilnībā analizēt visus faktorus, kas attiecas uz strīdīgo darījumu un tā kontekstu, tostarp saņēmēja uzņēmuma un attiecīgā tirgus stāvokli, lai pārbaudītu, vai šis saņēmējs gūst ekonomisku priekšrocību, kuru tas nebūtu guvis normālos tirgus apstākļos (šajā ziņā skat. spriedumus, 2003. gada 6. marts, *Westdeutsche Landesbank Girozentrale* un *Land Nordrhein-Westfalen*/Komisija, T-228/99 un T-233/99, EU:T:2003:57, 251. un 257. punkts, un 2010. gada 3. marts, *Bundesverband deutscher Banken*/Komisija, T-163/05, EU:T:2010:59, 98. punkts).

108 Šīs pārbaudes ietvaros Komisijai kā attiecīgā konteksta elementi ir jāņem vērā visas tiesiskā regulējuma, kurā ietilpst pārbaudāmais valsts pasākums, īpatnības. Šajā ziņā ir svarīgi atgādināt, ka, pirmkārt, LESD 107. panta 1. punktā nav paredzēts nodalījums atkarībā no tā, kādi ir valsts intervences pasākuma iemesli vai mērķi, bet tie ir definēti, ņemot vērā to radītās sekas (spriedums, 2011. gada 9. jūnijs, *Comitato "Venezia vuole vivere"* u.c./Komisija, C-71/09 P, C-73/09 P un C-76/09 P, EU:C:2011:368, 94. punkts), un, otrkārt, ja intervence nerada uzņēmumiem, kuriem to piemēro, labvēlīgāku

konkurētspējas stāvokli salīdzinājumā ar konkurējošiem uzņēmumiem, tā nav valsts atbalsts LESD 107. panta 1. punkta nozīmē (šajā ziņā skat. spriedumu, 2003. gada 24. jūlijs, *Altmark Trans* un *Regierungspräsidium Magdeburg*, C-280/00, EU:C:2003:415, 87. punkts).

109 Šajā ziņā ir nospriests, ka kompensācija, ko uzņēmums saņem, lai izpildītu sabiedrisko pakalpojumu sniegšanas saistības, jo šis uzņēmums faktisku finanšu labumu negūst, nesniedz priekšrocību LESD 107. panta 1. punkta izpratnē un līdz ar to nav šīs normas piemērošanas jomā, ja vien cita starpā tā nepārsniedz to, kas nepieciešams, lai pilnībā vai daļēji segtu izmaksas, kas nepieciešamas sabiedrisko pakalpojumu saistību izpildei, ņemot vērā ar to saistītos ieņēmumus, kā arī saprātīgu peļņu par šo saistību izpildi. Ja šis kritērijs ir izpildīts, attiecīgais finansējums nestiprina to saņēmušā uzņēmuma konkurences pozīciju (spriedums, 2003. gada 24. jūlijs, *Altmark Trans* un *Regierungspräsidium Magdeburg*, C-280/00, EU:C:2003:415, 92. punkts).

110 Turklāt, tā kā LESD 107. panta 1. punkta vienīgais mērķis ir aizliegt priekšrocības, kas dod labumu noteiktiem uzņēmumiem, atbalsta jēdziens ietver tikai tādus iejaukšanās pasākumus, ar kuriem tiek atvieglotas izmaksas, kas parasti rada slogu uzņēmuma budžetam, un kuri ir uzskatāmi par ekonomiskām priekšrocībām, ko saņēmējs uzņēmums nebūtu ieguvis parastajos tirgus apstākļos, kā minēts iepriekš 107. punktā (šajā ziņā skat. spriedumus, 1974. gada 2. jūlijs, Itālija/Komisija, 173/73, EU:C:1974:71, 26. punkts; 1994. gada 15. marts, *Banco Exterior de España*, C-387/92, EU:C:1994:100, 12. un 13. punkts, un 2003. gada 24. jūlijs, *Altmark Trans* un *Regierungspräsidium Magdeburg*, C-280/00, EU:C:2003:415, 84. punkts un tajā minētā judikatūra). Līdz ar to pasākums, ar ko dalībvalsts uzņēmumu, kuram sākotnēji likumā noteikts pienākums nodarbināt sava tiesību priekšteča ierēdņus un kompensēt minētajai valstij algas un pensijas, ko tā turpināja maksāt, atbrīvo no "nelabvēlīgām strukturālām sekām", ko rada šo "ierēdņu privileģētais stāvoklis ar lielām izmaksām" salīdzinājumā ar šī uzņēmuma privātā sektora konkurentu darbiniekiem, principā nav intervence, atvieglojot izmaksas, kuras parasti jāmaksā no uzņēmuma budžeta, un līdz ar to – valsts atbalsts (šajā ziņā skat. spriedumu, 2004. gada 16. marts, *Combus*, T-157/01, EU:T:2004:76, 6., 7., 56. un 57. punkts). Tomēr pat šādā gadījumā ir jāpastāv tiešai saiknei starp reāli segtajām papildu izmaksām un saņemtā atbalsta summu (šajā ziņā skat. spriedumus, 2008. gada 28. novembris, *Hôtel Cipriani* u.c./Komisija, T-254/00, T-270/00 un T-277/00, EU:T:2008:537, 189. punkts, un 2013. gada 16. septembris, *British Telecommunications* un *BT Pension Scheme Trustees*/Komisija, T-226/09 un T-230/09, nav publicēts, EU:T:2013:466, 72. punkts), kas ļauj noteikt minētā atbalsta tīrās sekas.

111 Priekšrocībai turklāt ir jābūt selektīvai. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru ar LESD 107. panta 1. punktu ir aizliegts valsts atbalsts, kas "dod priekšroku konkrētiem uzņēmumiem vai konkrētu preču ražošanai", proti, – selektīvs atbalsts (spriedumi, 2005. gada 15. decembris, Itālija/Komisija, C-66/02, EU:C:2005:768, 94. punkts, un 2006. gada 6. septembris, Portugāle/Komisija, C-88/03, EU:C:2006:511, 52. punkts). Attiecībā uz šī nosacījuma izvērtējumu LESD 107. panta 1. punktā ir paredzēts pienākums noskaidrot, vai konkrētajā tiesiskajā režīmā valsts pasākums ir tāds, kas rada priekšrocības "konkrētiem uzņēmumiem vai konkrētu preču ražošanai" salīdzinājumā ar pārējiem, kuri, ņemot vērā minētā režīma izvirzīto mērķi, atrodas faktiski un tiesiski līdzīgā situācijā (šajā ziņā skat. spriedumus, 2001. gada 8. novembris, *Adria-Wien Pipeline* un *Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke*, C-143/99, EU:C:2001:598, 41. punkts; 2004. gada 29. aprīlis, *GIL Insurance* u.c., C-308/01, EU:C:2004:252, 68. punkts, un 2005. gada 3. marts, *Heiser*, C-172/03, EU:C:2005:130, 40. punkts). Lai novērtētu valsts pasākuma selektivitāti, ir jāpārbauda, vai attiecīgās tiesiskās iekārtas ietvaros minētais pasākums ir uzskatāms par priekšrocību konkrētiem uzņēmumiem salīdzinājumā ar citiem, kuri atrodas faktiski un juridiski salīdzināmā situācijā (spriedumi, 2006. gada 6. septembris, Portugāle/Komisija, C-88/03, EU:C:2006:511, 56. punkts, un 2011. gada 28. jūlijs, *Mediaset*/Komisija, C-403/10 P, nav publicēts, EU:C:2011:533, 36. punkts).

112 Tātad minētā priekšrocība ir jāizvērtē vienīgi attiecībā pret attiecīgā uzņēmuma konkurentiem (šajā ziņā skat. spriedumu, 2012. gada 27. septembris, Itālija/Komisija, T-257/10, nav publicēts, EU:T:2012:504, 70. punkts). Turklāt nelikumīga atbalsta atmaksāšanas jēga ir, ka saņēmējs zaudē tiesības uz priekšrocību, kura tam bija salīdzinājumā ar konkurentiem tirgū, un tiek atjaunota situācija,

kas bija pirms atbalsta samaksāšanas (skat. spriedumus, 2004. gada 29. aprīlis, Itālija/Komisija, C-372/97, EU:C:2004:234, 103. un 104. punkts un tajos minētā judikatūra; un, 2012. gada 27. septembris, Itālija/Komisija, T-257/10, nav publicēts, EU:T:2012:504, 147. punkts).

113 Otrkārt, kā tas tika norādīts, pārbaudot apstrīdētā lēmuma pamatojumu, Komisija minētā lēmuma 260.–274. apsvērumu "Finanšu priekšrocības no 1995. gada pensiju reformas" ir veltījusi tam, lai parādītu, kādā veidā *Deutsche Post* ir guvusi priekšrocību.

114 Komisija sāka, apstrīdētā lēmuma 261. apsvērumā atgādinot, ka runa ir par pārbaudi, vai pensiju finansējums no valsts līdzekļiem ļāva *Deutsche Post* izvairīties no izmaksām, kuras tam parastos apstākļos būtu jāsedz no saviem līdzekļiem, tādējādi neļaujot tirgus cenām radīt to parastās sekas.

115 Apstrīdētā lēmuma 262. apsvērumā Komisija noraidīja Vācijas Federatīvās Republikas argumentus par 2004. gada 16. marta sprieduma *Combus* (T-157/01, EU:T:2004:76) judikatūras piemērojamību šajā lietā.

116 Šī paša lēmuma 263. apsvērumā Komisija kā sava siloģisma lielo premisu ir izvirzījusi apgalvojumu, ka izmaksas, kas uzņēmumam rodas no finanšu saistībām saskaņā ar nodarbinātības tiesību aktiem vai koplīgumiem, ir daļa no uzņēmējdarbības parastajām izmaksām, kuras uzņēmumam jāsedz no saviem resursiem, un kā mazo premisu tā ir norādījusi, ka pensiju izmaksas, kas noteiktas atbilstoši nodarbinātības tiesību aktiem vai koplīgumiem, ir šo izmaksu daļa. Tā secināja, ka *Deutsche Post* saistībā ar savu bijušo ierēdņu pensijām saskārās ar izmaksām, kas raksturīgas uzņēmuma saimnieciskajai darbībai LESD 107. panta 1. punkta izpratnē.

117 Apstrīdētā lēmuma 264.–266. apsvērums ir veltīts Vācijas pasta attīstībai laika posmā no 1950. līdz 1995. gadam (šajā ziņā skat. iepriekš 1.–12. punktu). Komisija no šīs attīstības secināja, ka *Deutsche Bundespost*, vēlāk *Postdienst*, pilnībā uzņēmās izmaksas, kuras *Deutsche Post* tagad sedz tikai daļēji un tādējādi tagad gūst priekšrocību.

118 Apstrīdētā lēmuma 267. apsvērumā Komisija norādīja, ka argumenti par to, ka *Deutsche Post* sedza augstākas pensiju izmaksas nekā tā konkurenti, "ir neatbilstoši, lai noteiktu, vai pensiju subsīdija ir valsts atbalsts", taču tie tiks novērtēti "šā pasākuma atbilstības analīzes kontekstā". Šī pati ideja ir pausta arī apstrīdētā lēmuma 268. apsvērumā.

119 Visbeidzot, apstrīdētā lēmuma 269.–273. apsvērumā runa ir par dažādu Vācijas Federatīvās Republikas administratīvajā procedūrā izvirzītu argumentu atspēkojumu.

120 Treškārt, ņemot vērā Vācijas Federatīvās Republikas šajā ziņā izvirzītos pamatus un argumentus, ir svarīgi noteikt vai Komisija ir pamatoti konstatējusi šīs dalībvalsts *Deutsche Post* piešķirtas priekšrocības pastāvēšanu.

121 Kā norādīts iepriekš 87. punktā, Vācijas Federatīvā Republika vairākos pamatos ir apstrīdējusi atbalsta pastāvēšanu šajā lietā. Katra šī pamata ietvaros tā noliedz, ka *Deutsche Post* būtu saņēmusi priekšrocību LESD 107. panta 1. punkta izpratnē.

122 Vispirms ir jāpārbauda argumenti, kurus Vācijas Federatīvā Republika pirmajā pamatā ir veltījusi tam, lai atspēkotu šī trešā kritērija par selektīvas ekonomiskas priekšrocības esamību izpildi šajā lietā.

123 Komisija lūdz Vispārējo tiesu šos argumentus noraidīt.

124 Vispirms Vācijas Federatīvā Republika norāda, ka pensiju finansējums no valsts līdzekļiem nav priekšrocība *Deutsche Post*, jo summa, kas tam jāiemaksā "pensiju fondos, ir noteikta likumā". Tomēr šis arguments ir jānoraida kā neatbilstošs, jo Komisijai šajā posmā bija precīzi jānosaka, vai Likuma par pasta darbinieku statusu 16. panta noteikumu dēļ *Deutsche Post* tika radīta ekonomiska

priekšrocība, salīdzinot ar tā konkurentiem, kuras tam nebija agrāk. Šajā lietā pilnīgi nav nozīmes tam, ka priekšrocība, ja tā tiek pierādīta, izriet no likumā noteikta pienākuma vai valsts intervences citā formā, jo kā vienam, tā otram gadījumam ir piemērojami LESD 107. panta 1. punkta noteikumi.

125 Turpinot Vācijas Federatīvā Republika uzskata, ka Komisija, vērtējot valsts atbalsta pastāvēšanu, ir ņēmusi vērā informāciju par Vācijas sociālā nodrošinājuma un darba attiecību tiesisko regulējumu. Tomēr jānorāda, ka šis arguments nav pamatots ar faktiem, jo Komisija apstrīdētajā lēmumā šāda rakstura apsvērumus izvirzīja tikai apgalvotā atbalsta saderīguma ar iekšējo tirgu izvērtēšanas posmā.

126 Visbeidzot Vācijas Federatīvā Republika atsaucas uz Komisijas agrāko lēmumu pieņemšanas praksi, norādot uz Komisijas 2009. gada 13. jūlija Lēmumu 2009/945/EK par *RATP* pensiju shēmas finansēšanas reformu (valsts atbalsts C 42/07 (ex N 428/06)), ko Francija paredz īstenot *RATP* labā (OV 2009, L 327, 21. lpp.). Arī šāds arguments ir jānoraida. Pat nepārbaudot, vai norādītā prakse ir pastāvīga, ir svarīgi atgādināt, ka tā nevar ietekmēt apstrīdētā lēmuma spēkā esamību, jo to var izvērtēt vienīgi atbilstoši objektīviem Līguma noteikumiem (šajā ziņā skat. spriedumus, 2010. gada 20. maijs, *Todaro Nunziatina & C.*, C-138/09, EU:C:2010:291, 21. punkts, un 2012. gada 27. septembris, *Wam Industriale*/Komisija, T-303/10, nav publicēts, EU:T:2012:505, 82. punkts). Tādēļ tā nevar būt atkarīga no subjektīva Komisijas vērtējuma un ir jānosaka neatkarīgi no jebkādas šīs iestādes agrākās prakses (spriedumi, 2012. gada 27. septembris, *Wam Industriale*/Komisija, T-303/10, nav publicēts, EU:T:2012:505, 82. punkts, un 2015. gada 5. februāris, *Ryanair*/Komisija, T-500/12, nav publicēts, EU:T:2015:73, 39. punkts).

127 Tādēļ ir jānoraida Vācijas Federatīvās Republikas pirmajā pamatā ietvertie argumenti, ciktāl tie attiecas uz priekšrocības kā tādas pastāvēšanu.

128 Pirmkārt, ņemot vērā minētā pamata daļas par apstrīdētā lēmuma pamatojuma trūkumu noraidīšanu (skat. iepriekš 55. un 66. punktu) un, otrkārt, šī paša pamata iebildumu noraidīšanu par apgalvotās priekšrocības saņēmēja identitāti un tā uzņēmuma statusa apstrīdēšanu (skat. iepriekš 101. punktu), pirmais pamats ir jānoraida kopumā.

129 Otrajā pamatā, kas balstīts uz apstākli, ka pensiju finansējums no valsts līdzekļiem nekompensē *Deutsche Post* sedzamās izmaksas, Vācijas Federatīvā Republika izvirza argumentāciju, kam ir trīs daļas, no kurām pirmās divas ir paredzētas, lai atspēkotu pieņēmumu, ka izmaksas, kas tiek kompensētas ar pensiju finansējumu no valsts līdzekļiem, parasti ir jāveic no uzņēmuma līdzekļiem, bet trešā attiecas uz nelabvēlīgāku strukturālu seku kompensēšanu.

130 Vispirms vēlreiz ir jānorāda (skat. iepriekš 110. punktu), ka 2004. gada 16. marta spriedumā *Combus* (T-157/01, EU:T:2004:76, 6., 7., 56. un 57. punkts) Vispārējā tiesa ir atzinusi, ka pasākums, ar ko dalībvalsts uzņēmumu, kuram sākotnēji likumā ir noteikts pienākums nodarbināt sava tiesību priekšteča ierēdņus un kompensēt minētajai valstij algas un pensijas, ko tā turpināja maksāt, atbrīvo no "nelabvēlīgām strukturālām sekām", kuras rada šo "ierēdņu privileģētais stāvoklis ar lielām izmaksām" salīdzinājumā ar šī uzņēmuma privātā sektora konkurentu darbiniekiem, principā nav intervence, atvieglojot izmaksas, kas parasti jāmaksā no uzņēmuma budžeta, un līdz ar to – valsts atbalsts. Faktiski nevar uzskatīt, ka uzņēmuma parastajās izmaksās ietilpst arī pārmērīgi augstas izmaksas saistībā ar parastu pensiju shēmu, kas paredzēta dalībvalsts tiesiskajā regulējumā, neatkarīgi no tā, vai runa ir – kā lietā, kurā 2004. gada 16. martā tika pasludināts spriedums *Combus* (T-157/01, EU:T:2004:76), – par Dānijas ierēdņiem piemērojamo tiesisko regulējumu, vai – kā šajā lietā – par tiesisko regulējumu, kas piemērojams ierēdņiem, kurus agrāk bija darbā pieņēmis *Deutsche Bundespost*, lai nodrošinātu sabiedriskos pasta pakalpojumus, un kuri tika pielīdzināti Vācijas valsts ierēdņiem.

131 Ir jāuzsver, ka, šādi nospriežot, Vispārējā tiesa neņēma vērā ne tikai valsts likumdevēja gribu (proti, atbrīvot attiecīgo tirgus dalībnieku no nelabvēlīgākām strukturālām sekām) neatkarīgi no tās sekām. Vispārējā tiesa konkrēti precizēja, ka Dānijas valsts "būtu varējusi [..] panākt to pašu rezultātu", proti,

tās pašas sekas, "minētos ierēdņus pārceļot darbā valsts pārvaldes iekšienē, nepiešķirot konkrētu kompensāciju" (spriedums, 2004. gada 16. marts, *Combus*, T-157/01, EU:T:2004:76, 57. punkts). Tādējādi minētā sprieduma judikatūra nav pretrunā šī sprieduma 108. punktā minētajai judikatūrai, atbilstoši kurai LESD 107. panta 1. punktā nav paredzēts nodalījums atkarībā no tā, kādi ir valsts intervences pasākuma iemesli vai mērķi, bet tie ir definēti, ņemot vērā to radītās sekas (šajā ziņā skat. spriedumus, 2005. gada 3. marts, *Heiser*, C-172/03, EU:C:2005:130, 46. punkts; 2011. gada 9. jūnijs, *Comitato* "Venezia vuole vivere"/Komisija, C-71/09 P, C-73/09 P un C-76/09 P, EU:C:2011:368, 94. un 95. punkts, un 2013. gada 16. septembris, *British Telecommunications* un *BT Pension Scheme Trustees* /Komisija, T-226/09 un T-230/09, nav publicēts, EU:T:2013:466, 74. punkts).

132 Turpinājumā, piemērojot to pašu loģiku, kas ir pamatā iepriekš 108. un 109. punktā aplūkotajai judikatūrai, lai noteiktu, vai ar attiecīgo pasākumu *Deutsche Post* tiek piešķirta priekšrocība LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, ir jāpārbauda, vai tās sekas ir *Deutsche Post* pozīcijas nostiprināšana salīdzinājumā ar tā konkurentiem. Šīs pārbaudes ietvaros ir jāņem vērā iespējamās *Deutsche Post* valsts tiesību aktos noteiktās saistības attiecībā uz pensiju finansēšanu, kādas nav paredzētas šī uzņēmuma konkurentiem. Gluži tāpat kā tas, ka pienākuma uzlikšana veikt sabiedrisku pakalpojumu izslēdz to, ka kompensācija, kas nepārsniedz šā pakalpojuma sniegšanas izmaksas, tiktu uzskatīta par priekšrocību LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, arī valsts varas īstenošanas aktā paredzēts pienākums segt visas izmaksas saistībā ar ierēdņu statusu ieguvušu darbinieku pensiju shēmu, nevis veikt iemaksas pensiju apdrošināšanā, izslēdz to, ka šo izmaksu pārņemšana ir uzskatāma par priekšrocību, ar nosacījumu, ka šis finansējums nepārsniedz to, kas nepieciešams, lai nodrošinātu vienlīdzību starp *Deutsche Post* un ar to konkurējošo uzņēmumu pienākumiem. Tādējādi priekšrocības pastāvēšana ir pieļaujama tikai tad, ja attiecīgais finansējums nepārsniedz šo robežu.

133 Kā izriet no prasības pieteikuma un replikas, Vācijas Federatīvā Republika uzskata, ka Komisija nav konkrēti pārbaudījusi, vai pensiju finansējumā no valsts līdzekļiem ir pārņemtas arī izmaksas, kuras parasti ir veicamas no uzņēmuma līdzekļiem, jo, tikai pārbaudot attiecīgā pasākuma saderīgumu ar iekšējo tirgu, Komisija sāka to salīdzināt ar izmaksām, kuras parasti ir jāveic uzņēmumam.

134 Tā turklāt norāda, ka apgalvojums, ka ar pensijām saistītās izmaksas ir parasti ar uzņēmuma darbību saistīti izdevumi, nav pietiekams attiecībā uz bijušo ierēdņu pensiju finansējumu no valsts līdzekļiem un ka Komisijai esot bijis jāprecizē, vai salīdzinājums ir jāveic ar tādu uzņēmumu, kurš nodarbina tikai privātā sektora darbiniekus, vai ar tādu uzņēmumu, kura darbinieki vai pensionētie darbinieki ir ierēdņi.

135 Minētā dalībvalsts uzskata, ka šī precizējuma trūkums rada kļūdu vērtējumā, kas vien jau ir pamats apstrīdētā lēmuma atcelšanai – konkrēta pārbaude būtu ļāvusi pierādīt, ka sociālās izmaksas saistībā ar *Deutsche Post* ierēdņiem nav izmaksas, kas parasti jāsedz no uzņēmuma līdzekļiem.

136 Tā uzskata, ka šādas izmaksas atbilst neizdevīgākām strukturālām sekām 2004. gada 16. marta sprieduma *Combus* (T-157/01, EU:T:2004:76) izpratnē, ko Komisija neesot ņēmusi vērā.

137 Visbeidzot Vācijas Federatīvā Republika norāda, ka ar pensijām saistītās subsīdijas *Deutsche Post* neatbrīvoja no, sākotnēji, ikgadējās fiksētās summas EUR 2045 miljonu maksājuma un, vēlāk, maksājuma 33 % apmērā no strādājošo *Deutsche Post* ierēdņu bruto algām, jo *Deutsche Post* šāda pienākuma nekad neesot bijis – tas esot bijis vienīgi *Deutsche Bundespost*.

138 Komisija savukārt, tostarp arī tiesas sēdē, apgalvo, ka tā esot gan konkrēti pārbaudījusi, vai izmaksas, no kurām *Deutsche Post* tika atbrīvots atbilstoši Likuma par pasta darbinieku statusu 16. pantam, bija izmaksas, kuras parasti sedz uzņēmums no saviem līdzekļiem. Tā atgādināja, ka saskaņā ar judikatūru darba izmaksas ietilpst parastajās uzņēmuma izmaksās, kas ietver arī vecuma pensiju shēmas iemaksas.

139 Komisija uzskata, ka fakts, ka darbā pieņemšana laikā līdz 1995. gadam notika atbilstoši citiem nosacījumiem nekā tie, kas piemēroti jaunajiem *Deutsche Post* darbiniekiem, sākot no šī datuma, neietekmē pēdējā minētā pienākumu attiecībā uz minētajiem darbiniekiem, proti, ierēdņiem, ievērot nosacījumus, par kuriem bija vienošanās. Šo pašu iemeslu dēļ vecuma pensiju formai šajā lietā nav nozīmes, jo esot nepieciešams tikai noteikt, vai minētās izmaksas ietilpst izmaksās, kuras parasti jāsedz uzņēmumam.

140 Tā iebilst Vācijas Federatīvajai Republikai, ka Vācijas Federatīvās Republikas piedāvātās metodes attiecīgo izmaksu noteikšanai neatbilst judikatūrai, un apgalvo, ka 2004. gada 16. marta spriedums *Combus* (T-157/01, EU:T:2004:76) nav apstiprināts nedz judikatūrā, nedz Komisijas lēmumu pieņemšanas praksē.

141 Tā noslēdz, atgādinot, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru atbalsta pastāvēšana ir jāizvērtē saistībā ar radīto efektu, nevis valsts pasākuma iemesliem vai mērķiem.

142 Šajā ziņā ir jānorāda, kā savā iebildumu rakstā un, atbildot uz tiesas sēdē uzdotajiem jautājumiem, ir apliecinājusi Komisija, šī iestāde apstrīdētā lēmuma 262. un 263. apsvērumā ir aprobežojusies ar konstatējumu, ka priekšrocība izriet tikai no tā, ka Vācijas federālā valsts ir daļēji pārņēmusi bijušo ierēdņu pensiju izmaksas, lai arī agrāk tā to nebija darījusi. Taču, pieņemot, ka šis konstatējums ir pareizs – kas šķiet visai apšaubāmi, jo, ja nebūtu tiešu subsīdiju no Vācijas federālās valsts, katrā ziņā būtu netiešas kompensācijas, proti, kompensācijas no *Postbank* un *Telekom*, kuras zaudējumu segšanai saņēma *Postdienst*, *Deutsche Post* tiesību priekštecis, kas arī tika pierādīts tiesas sēdē, – minētais pieņēmums nav pietiekams, lai pierādītu, ka *Deutsche Post* būtu radīta priekšrocība, salīdzinot ar tā konkurentiem.

143 No šiem notikumiem ir pilnīgi iespējams secināt, ka pēc attiecīgā pasākuma piemērošanas *Deutsche Post* ir mazāk nelabvēlīgā situācijā nekā pirms tam, taču tas šādā situācijā joprojām paliek salīdzinājumā ar tā konkurentiem, vai arī ir tiem līdzvērtīgs, taču priekšrocību tam nav. Kā apstrīdētā lēmuma 294. un 297. apsvērumā norāda Komisija, slogs, ko rada visas līdz 1995. gadam *Deutsche Post* uzliktās pensiju izmaksas, šajā gadījumā monopola vidē, ir tāds, ka attiecīgais uzņēmums nevarētu stāties pretī saviem konkurentiem un tādēļ, ja nebūtu pasākumu, kas to no šī sloga daļēji atbrīvo, tam tirgus būtu jāpamet.

144 Šajā ziņā no iepriekš 108., 109. un 132. punktā izklāstītā izriet, ka "izdevumi, kuri parasti jāsedz no uzņēmuma līdzekļiem" neietver izdevumus, kuri uzlikti tikai vienam uzņēmumam saskaņā ar tiesību normām, kas ir atkāpe no konkurējošiem uzņēmumiem parasti piemērojamā regulējuma, un kuru rezultātā šim uzņēmumam tiek radīti pienākumi, kādu nav tā konkurentiem. Savukārt "izdevumi, kuri parasti jāsedz no uzņēmuma līdzekļiem" ir izdevumi, kas paredzēti vispārējā regulējumā.

145 Apstrīdētā lēmuma 263. apsvērumā izklāstītajā nostājā, ka vienīgais noteicošais elements priekšrocības esamības izvērtēšanai ir tas, ka "uzņēmumi maksā pilnas pensiju izmaksas", un ka šajā ziņā *Deutsche Post* pienākums esot bijis mērens, tādējādi ir pieļauta kļūda tiesību piemērošanā. Turklāt, ja, kā to norāda Komisija, jēdziens "izdevumi, kuri parasti jāsedz no uzņēmuma līdzekļiem" būtu jādefinē, atsaucoties uz konkrētajiem noteikumiem, kas saistoši uzņēmumam, kurš saņem apgalvoto priekšrocību, nekas neliedz uzskatīt, ka attiecīgais pasākums, ar ko samazina *Deutsche Post* izmaksas, ietilpst šajos noteikumos, kas tad izslēgtu priekšrocības pastāvēšanu.

146 Līdz ar to tas pats attiecas uz apstrīdētā lēmuma 267. un 268. apsvērumā pausto nostāju, ka faktam, ka *Deutsche Post* bija apjomīgāki likumā noteikti pienākumi attiecībā uz savu darbinieku pensiju finansēšanu nekā tā konkurentiem noteiktie, nav nozīmes attiecībā uz priekšrocības pastāvēšanu un tas ir piemērojams, tikai izvērtējot pasākuma saderīgumu ar iekšējo tirgu.

147 Tādēļ Komisijai vajadzēja, jau izvērtējot priekšrocības jēdzienu, pārbaudīt, vai, uzņemoties segt starpību starp, pirmkārt, fiksēto ikgadējo maksājumu laika posmā no 1995. līdz 1999. gadam un *Deutsche Post* bijušo ierēdņu pensiju kopējām izmaksām, un, otrkārt, starp šīm kopējām izmaksām un 33 % no strādājošo *Deutsche Post* ierēdņu bruto algām, Federālā valsts *Deutsche Post* ir piešķīrusi ekonomisku priekšrocību, salīdzinot ar tā konkurentiem.

148 No judikatūras tiešām izriet, saskaņā ar iepriekš 108., 109. un 132. punktā minēto, ka šajā LESD 107. panta 1. punkta piemērošanas posmā, proti, pierādot priekšrocības pastāvēšanu, Komisijai ir jāpierāda, piemēram, ka daļējs atbrīvojums no pienākuma veikt iemaksas pensiju fondā tradicionālam un senam tirgus dalībniekam rada selektīvu ekonomisko priekšrocību (šajā ziņā skat. spriedumu, 2013. gada 16. septembris, *British Telecommunications* un *BT Pension Scheme Trustees*/Komisija, T-226/09 un T-230/09, nav publicēts, EU:T:2013:466, 46. punkts).

149 Gadījumā, kad secīgi tiek veikti pasākumi ar mērķi kompensēt vienam uzņēmumam paredzētus izdevumus, kas noteikti tiesību normās, kuras ir atkāpe no konkurentiem vispārīgi piemērojamā regulējuma, un rezultātā šim uzņēmumam tiek uzlikti pienākumi, kuri nav citiem uzņēmumiem, Komisijai, pārbaudot šos pasākumus no valsts atbalsta tiesību aspekta, noteikti ir jāņem vērā iepriekšējo pasākumu sekas, lai noteiktu, vai pēdējais pasākums, ko tā izskata, salīdzinājumā ar jau analizētajiem rada pārmērīgu kompensāciju vai nē, kas līdz ar to ļauj šo pārmērīgo kompensāciju – ja tā tiek pierādīta – uzskatīt par ekonomisku priekšrocību, atgādinot, ka dalībvalsts vienmēr jauna pasākuma pārbaudes ietvaros var pierādīt, ka ar šo pasākumu nav pārsniegts slieksnis, pēc kura ir uzskatāms, ka attiecīgais uzņēmums ir saņēmis priekšrocību salīdzinājumā ar tā konkurentiem uzņēmumiem. Katrā ziņā ir jāatgādina, ka tāds gadījums, kurā Komisija pārbauda secīgi pieņemtus regulējumus, kad attiecīgā dalībvalsts tos ir paziņojusi, šajā gadījumā nav konstatējams, jo minētā iestāde šajā lietā analizi par pensiju finansējumu no valsts līdzekļiem veica tikai pēc konkurējošo uzņēmumu iesniegtajām sūdzībām.

150 Šajā lietā Komisija vēlējās pierādīt faktisku selektīvu ekonomisko priekšrocību, nevis pieļaut tās pastāvēšanu ar vienkāršu apgalvojumu, tomēr, kā tā pati norādījusi iebildumu rakstā un apliecinājusi tiesas sēdē, tā to ir darījusi tikai atbalsta saderīguma ar iekšējo tirgu pārbaudes posmā apstrīdētā lēmuma 288.–410. apsvērumā. No iepriekš minētā izriet, ka tikai summas, kuras pārsniedz to, kas nepieciešams, lai izlīdzinātu *Deutsche Post* līdz 1995. gadam uzliktās izmaksas, salīdzinot ar tā konkurentu attiecīgajām izmaksām, var tikt uzskatītas par šādu priekšrocību *Deutsche Post* un tādējādi – par valsts atbalstu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē.

151 Vācijas Federatīvā Republika, kā atgādināts šī sprieduma 133. punktā, uzsverot, ka Komisija, "tikai pārbaudot pasākuma saderīgumu ar iekšējo tirgu, sāka salīdzināt ar izmaksām, kuras "parasti" ir jāveic uzņēmumam saistībā ar privātā sektora darbiniekiem atbilstoši Vācijas sociālā nodrošinājuma tiesībām", tādējādi ir juridiski pietiekami pierādījusi, ka Komisija nav ievērojusi šī sprieduma 148. punktā minēto judikatūru. Ir svarīgi norādīt, ka minētā judikatūra, lai arī tajā nav atgādināta formāla prasība, izceļ abus pasākuma pārbaudes posmus atbilstoši LESD 107. pantam, kam ir ļoti nozīmīgas sekas.

152 Pirmkārt, kā norādīts šī sprieduma 104. punktā, Savienības tiesa īsteno pilnīgu kontroli pār jautājumu, vai pasākums iekļaujas LESD 107. panta 1. punkta tvērumā (spriedumi, 2008. gada 22. decembris, *British Aggregates*/Komisija, C-487/06 P, EU:C:2008:757, 111. punkts, un 2013. gada 16. septembris, *British Telecommunications* un *BT Pension Scheme Trustees*/Komisija, T-226/09 un T-230/09, nav publicēts, EU:T:2013:466, 39. punkts). No tā izriet, ka Savienības tiesai ir jāpārbauda, vai Komisijas norādītie fakti ir pareizi un vai ar tiem var pierādīt, ka ir izpildīti visi nosacījumi, kas ļauj kvalificēt attiecīgo pasākumu par "atbalstu" LESD 107. panta 1. punkta izpratnē (spriedums, 2008. gada 1. jūlijs, *Chronopost* un *La Poste*/*UFEX* u.c., C-341/06 P un C-342/06 P, EU:C:2008:375, 142. punkts). Turklāt vienmēr tiek atzīts, ka ar LESD 107. panta 3. punkta c) apakšpunktu Komisijai ir piešķirta plaša rīcības brīvība, kuras īstenošana ietver sarežģītus ekonomiska vai sociāla rakstura vērtējumus (spriedumi, 2007. gada 20. septembris, *Fachvereinigung Mineralfaserindustrie*/Komisija, T-375/03, nav publicēts, EU:T:2007:293, 138. punkts, un 2012. gada 27. septembris, Itālija/Komisija, T-257/10, nav publicēts,

EU:T:2012:504, 133. punkts), no kā izriet, ka šo vērtējumu kontrole ir par procesuālo noteikumu ievērošanu, par pamatojuma pietiekamību, faktu atbilstību un to, vai nav pieļauta acīmredzama kļūda vērtējumā un nepareizi izmantotas pilnvaras (spriedums, 1995. gada 13. septembris, *TWD*/Komisija, T-244/93 un T-486/93, EU:T:1995:160, 82. punkts).

153 Otrkārt, nelikumīga atbalsta piešķiršanas gadījumā papildus tā saņēmēja pienākumam minēto atbalstu atmaksāt rodas pienākums maksāt procentus par laiku, kurā izdarīts pārkāpums, vai arī izmaksāt kompensāciju konkurentiem (skat. pēc analoģijas spriedumu, 2008. gada 12. februāris, *CELF* un *ministre de la Culture et de la Communication*, C-199/06, EU:C:2008:79, 55. punkts).

154 No iepriekš izklāstītā izriet, ka Vācijas Federatīvā Republika pamatoti uzskata, ka tikai apgalvojums, ka ar pensijām saistītās izmaksas ietilpst izdevumos, kas parasti uzņēmumam jāsedz no saviem līdzekļiem, nav pietiekams, lai šajā gadījumā pierādītu faktiskas ekonomiskas priekšrocības *Deutsche Post* pastāvēšanu. Komisija, kurai bija pienākums minēto priekšrocību pierādīt, to nav izdarījusi un šādi ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.

155 Līdz ar to otrais pamats ir jāapmierina, izņemot iebildumus par pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi (skat. iepriekš 66. punktu).

156 Ar šo konstatējumu ir pietiekami, lai apstrīdētā lēmuma 1. un 4.–6. pantu atceltu un apmierinātu Vācijas Federatīvās Republikas celto prasību, nelemjot par astoto, devīto un desmito pamatu, nedz arī par trešā, sestā un septītā pamata atlikušajām daļām.

Par tiesāšanās izdevumiem

157 Atbilstoši Vispārējās tiesas Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs. Tā kā Komisijai spriedums šajā lietā nav labvēlīgs, tai ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Vācijas Federatīvās Republikas prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (astotā palāta)

nospriež:

1) atcelt Komisijas 2012. gada 25. janvāra Lēmuma 2012/636/ES par pasākumu C 36/07 (ex NN 25/07), ko ieviesusi Vācija attiecībā uz *Deutsche Post AG*, 1. un 4.–6. pantu;

2) Eiropas Komisija atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

Gratsias Kancheva Wetter

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2016. gada 14. jūlijā.

[Paraksti]